

A black and white portrait of a man with a full, dark beard and mustache, wearing a dark suit jacket and a white shirt with a dark cravat. The man is looking slightly to the right of the camera. The background is a textured, light-colored fabric.

**Hnutí Sedmého měsíce,
Půlnoční volání
a Karaitský kalendář**

Adrian Ebens

Hnutí Sedmého měsíce, Půlnoční volání a Karaitský kalendář.

Vytištěno služebností

maranathamedia.cz

24. března 2018

Aktualizováno 17. dubna 2021

Obsah

Který kalendář bychom měli následovat?	5
Půlnoční volání.....	6
Karaitský kalendář.....	6
Jarní rovnodennost v knize Velký spor	9
Avšak nedementují současní Karaité datum 22. října 1844?.....	11
Babylonské počátky prvního nového měsíce po jarní rovnodennosti.....	13
Před-nikajští otcové	17
Ale ječmen není příliš spolehlivý!	18
Hillel II. a hlavně udržet Římány spokojené.....	19
Osvětlená cesta do nebe	21
B. "Rok 1843."	23
1. Časové výpočty	23
2. Úpravy výpočtů.....	29
3. První zklamání.....	31
C. Vyvrcholení misijní činnosti milleritů.....	34
1. "10. den sedmého měsíce."	34
2. "Pravé Půlnoční volání."	38
3. Druhé neboli velké zklamání.....	42
D. Shrnutí	43

Který kalendář bychom měli následovat?

Pro ty z nás, kteří dospěli k uvědomění si, že v Sobotě a Svátcích (Božích slavnostech) existuje božský vzorec požehnání, tak přirozeně vyvstává tato otázka: Jaký kalendář bychom tedy měli následovat...?

Pro ty, kteří věří, že v letech 1840-1848 vedl Bůh adventisty na pevnou nepohnutelnou základnu (platformu), pro ty z vás je tato brožurka. Pakliže máte jen špetku zájmu o práci adventistických průkopníků nebo máte důvěru, že Bůh skutečně položil pevnou platformu, když průkopníci kázali poselství Třetího anděla, potom se zde prosím zastavte. Následující materiál totiž jen tak někde nenajdete.

Vyvrcholení proroctví o 2300 letech z Daniele 8 ve dni 22. října 1844 je ústředním pilířem adventistické víry.

Verš z Písma, který nade všemi ostatními byl základem i ústředním pilířem adventistické víry, bylo prohlášení: "Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svaté služby." Daniel 8:14. GC 409

Ta metoda, jakou adventisté dospěli k datu 22. října 1844, přišla skrze tzv. Hnutí Sedmého měsíce, a to bylo zbudováno na kalendáři karaimských (karaimských) Židů. Do této brožury jsem zahrnul podrobnou historii adventistického hnutí v letech 1843 a 1844, abych předložil důkaz, že tomu tak skutečně bylo. Ellen Whiteová nastiňuje tuto historii v knize Velký spor. Trochu zde odcituji:

V mojžíšovském řádu se očištění svatyně neboli velký Den smíření konal **podle židovského kalendáře desátého dne sedmého měsíce** (3 M 16:29-34). Tehdy velekněz, když vykonal smíření za celý Izrael, a očistil tak svatostánek od hříchu, vyšel a požehnal lidu. Domnívali se, že podobně se zjeví Ježíš Kristus, náš Velekněz, aby očistil zemi od zkázy způsobené hříchy a hříšníky, a požehná svůj čekající lid nesmrtelností. **Desátý den sedmého měsíce - Den smíření, dobu očištění svatyně - , který v roce 1844 připadl na 22. říjen**, začali pokládat za datum příchodu Ježíše Krista. Odpovídalo to totiž výše zmíněnému zjištění, že období 2300 dní skončí na podzim. Zdálo se, že tento závěr je naprosto jistý.

V podobenství uvedeném ve 25. kapitole Matoušova evangelia následuje příchod ženicha po době čekání a spánku. To jen doplňovalo právě uvedené

důkazy jak z proroctví, tak i ze starozákonních předobrazů. **Všechno to jen umocnilo přesvědčení tisíců věřících, kteří hlásali „půlnoční volání“.**

Toto hnutí se přehnalo zemí jako přílivová vlna. Šířilo se od města k městu, od vesnice k vesnici, i na samoty, až plně vyburcovalo čekající lid. **Toto poselství ničilo fanatismus, jako vycházející slunce rozpouští ranní jinovatku.** Mizely pochybnosti a nejistota věřících a jejich srdce naplňovala naděje a odvaha. **Hnutí se zbavilo všech extrémů, které se projevuje všude tam, kde se lidské vzrušení nenechá ovládat Božím slovem a Božím Duchem.** GC 399, 400

Půlnoční volání

Ellen Whiteová popisuje tento pohyb Ducha jako přílivovou vlnu v reakci na Půlnoční volání pocházející z *Hnutí sedmého měsíce*. Jen málo lidí si uvědomuje, jak silné bylo tohle hnutí. Pečlivě si všimněte těchto slov:

Ze všech velkých náboženských hnutí od dnů apoštolů nikdo nebyl více osvobozen od lidské nedokonalosti a hříchů Satana než z podzimu roku 1844. Dokonce i dnes po uplynutí téměř půl století všichni, kteří se na tomto hnutí podíleli a kteří se pevně postavili na platformě pravdy, stále cítí svatý vliv této požehnané práce a svědčí o tom, že je to od Boha. GC 88 401.1

Podzimem roku 1844 je myšleno září a říjen tohoto roku. Nesmíme propásnout propojení mezi poselstvím, které přinesl Samuel Snow, které je nazvané Půlnoční volání, a Kalendářem, jenž představil. Snowovo použití karaitského systému však nebylo unikátní. Již v červenci roku 1843 píše Himes ve Znameních doby následující:

Mezi rabínskými a karaitkými Židy dnes existuje spor ohledně správného začátku roku. Ti druzí tvrdí, že biblický rok musí začít novoluním, které je nejbližze sklizni ječmene podle Leviticu 23. V Judsku tato úroda nebývá zralá, až dokud neuplyne zhruba jeden měsíc po rabínském pesachu. Joshua Himes, Znamení doby, 12. července 1843

Karaitský kalendář

Tím, že byl použit rabínský systém jarní rovnodennosti, tak ukřižování připadlo na rok 33 n. l., ale pár výpočtů i tak ještě nesesedělo dokonale. Pokud se však

použije systém kalendáře Židů Karaim, pomůže to kouskům skládačky zapadnout. Himes v následujícím výroku uvádí referenci na rok 30 n. l. namísto roku 31 n. l., neboť podrobné detaily o vypuštění roku nula během přechodu od času před Kristem do času po Kristu ještě nebyly objeveny.

Pokud mají karaitští Židé pravdu, ten pravý svátek Pesachu v roce 33, se uskutečnil o jeden měsíc neboli o 29 dní později, než předpokládal Ferguson, což by onoho roku připadlo na sobotu. Ve stejné tabulce nám Ferguson ukazuje, že v roce 30 n. l. připadl rabínský Pesach na čtvrtek: pokud tedy k této době připočítáme 29 dní ke karaitskému Pesachu, přivede nás to na pátek dalšího měsíce. Zjistili jsme tedy, že podle Ferguson - pokud mají karaitští Židé pravdu - ukřižování se odehrálo v roce 30 n. l. uprostřed týdne, to by odkazovalo na 3,5 roku od 7. měsíce roku 26 n. l. a 3,5 roku na druhou stranu. Znamení doby, 12. července 1843

Na počátku tohoto hnutí William Miller prohlásil, že Kristův příchod se uskuteční někdy mezi dnem jarní rovnodennosti 21. března 1843 a dnem jarní rovnodennosti v březnu 1844. Ale jak se čas blížil, touha po přesnějším porozumění se stala nepostradatelnou. 20. března, den před jarní rovnodenností roku 1844 Himes prohlásil ještě plněji svou důvěru v karaitský kalendář.

Otázka, jež je často kladena: Kdy končí židovský rok? Obecný dojem byl, že pouze sahá k 21. březnu. - **Toto stanovisko je ovšem v souladu pouze se současnou metodou počítání času, kterou používají židovští rabíni: ti se v tomto ale odchylojí od požadavků Mojžišova zákona. Rok se měl - podle 23. kapitoly Leviticus - začínat s objevením se novoluní, které bylo nejbližze sklizni ječmene, která je v Judsku o jeden celý měsíc později než novoluní, jímž začínají rabanité (neboli rabíni) svůj rok.**

Židovský rok, jak ukázal Dr. Prideaux, byl původně zcela přirozený, a tudíž takto pokračoval tak dlouho, dokud Židé zůstávali ve své vlastní zemi, než nad nimi začali vládnout nepřátelé. **Pár stovek let před Kristem Židé používali astronomický cyklus o délce 84 let, s určitým počtem přestupných roků, kdy každý rok měl třináct měsíců namísto obvyklého počtu dvanácti. Bylo však zjištěno, že tohle bylo chybné a došlo k náhradě za tzv. Metův cyklus o délce 19 let. Aby byly odstraněny jeho vady, židovský kalendář byl ve své současné podobě „vyřazen bez škrtnutí“ Rabbi Samuelem, aniž by byl zdokonalen; byl vylepšen až Rabbi Addou, a poté zdokonalen Rabbi Hillélem, zhruba**

roku 360 po Kr. (Viz Prideaux Con. Sv. I, s. 49-54.) Podle tohoto kalendáře, židovský rok končí prvním novoluním po jarní rovnodennosti, která vychází v tomto aktuálním roce na 21. března. Ale podle karaitských Židů pravý rok nemůže začít, dokud se neobjeví další novoluní v dubnu.

To, že karaitští Židé mají pravdu, je jasné z 23. kapitoly Leviticu, který vyžaduje, aby byl ječmen ve stádiu zralosti Aviv na svátek Pesach - neboli 14. den prvního měsíce, a ječmen v Jeruzalémě bývá zralý o jeden celý měsíc později; než Pesach, který dodržují rabíni, a ti tak nevěnují pozornost tomuto Božímu požadavku. Joshua Himes, Znamení doby, 20. března 1844

Na konci tohoto roku 1844 nám Himes opět ukazuje svoji metodu výpočtu pro určení sedmého měsíce.

Se zjišťováním, kdy začíná sedmý měsíc, jsou potíže a to v průběhu celého měsíce. **Mojžíšův zákon vyžaduje, aby svátek Pesachu byl při úplňku, až je ječmen ve stádiu zralosti Aviv, což se může pohybovat od konce března do začátku května. Rabbaničtí Židé zachovávají ten první úplněk po jarní rovnodennosti bez ohledu na zralost ječmene pro sklizeň, a rovnodennost obvykle bývá o měsíc dřív, než když Pesach zachovávají karaimští Židé, a tito se řídí Mojžíšovým zákonem.** Židovský rok začíná novoluním před svátkem Pesach. Kdyby karaimští Židé vždycky zachovávali svátek Pesach při druhém úplňku po jarní rovnodennosti, mohli bychom vždycky vědět, kdy jejich rok začíná; ale pokud je již ječmen zralý, oni zachovávají Pesach při prvním úplňku stejně jako rabbanitští Židé. První úplněk po rovnodennosti se pohybuje od 20. března do 5. dubna. Když je tento úplněk blíž k 20. březnu, ječmen není zralý a Karaité tedy zachovávají až ten druhý úplněk; ale když je úplněk blíž k prvnímu dubnu, ječmen bývá často již zralý a potom karaité i rabínští Židé zachovávají svátek Pesach při tom stejném úplňku. Tento rok první úplněk měsíce vyšel na 3. dubna; a zda byl tehdy ječmen zralý, a tedy byl slaven pravý svátek Pesach; nebo zda to nebylo slaveno až do následujícího měsíce, pro tohle nemáme žádné jisté prostředky jak to zjistit. **Jelikož první úplněk měsíce připadl v tomto roce na tak pozdní dobu, je potom pravděpodobné, že Karaité slavili svátek Pesach, pokud náhodou sklizeň úrody nebyla více než neobvykle pozdě. Pokud ho slavili, pak to znamená, že brzy [budeme] v sedmém měsíci.**

Calmet, ve svém třetím svazku, straně 489, říká, že na konci března byl ječmen - podle Shawa - již zralý v okolí Jericha; stejně jako 14 dní poté i v Acre. Také, podle Hoesta, koncem března, ječmen dělá klásky v Maroku, to stejné klima jako v Judei. Ječmen, jak říká, je vyséván v Judsku a Maroku v polovině února. Ib str. 486, sv. 3. Zelená zrna, říká Shaw, jak jej cituje Calmet, mohou být sbírána po celé jaro a v březnu jsou již zralá. 11. září 1844 J. V. Himes, HST 45.4

Milleritské hnutí se proto obecně posunulo od metody rabbanitské rovnodennosti k metodě karaitů založené na zralosti ječmene.

Druhá korekce se týkala správného roku pro parusii (katol. termín pro druhý příchod Krista). Millerův "židovský rok" od [rovnodennosti] 21. března 1843 do [rovnodennosti] 21. března 1844 byl zpočátku celkem obecně přijat mezi jeho následovníky. Postupně **však, jak byla pozornost věnována různým židovským výpočtům, obecný trend diskuse upřednostňoval karaitské počítání před tím rabínským, protože je více biblické. Přijetí karaitského počítání je vedlo ke korekci data pro Ukřižování, protože Ferguson, až doposud milleritská hlavní autorita ohledně data Ukřižování, používal rabínské počítání při jeho určování.** Gerard Damsteegt, Základy poselství a poslání Adventistů sedmého dne (1977), strana 89.

Jarní rovnodennost v knize Velký spor

Historická skutečnost Millerovy původní projekce času je vysvětlena v poznámce pod čarou v knize Duch prorocství sv. 4, ze které se později stalo dílo Velký spor věků.

Rok 1843 byl však považován, že sahá až do jara roku 1844. Důvodem tohoto, stručně řečeno, je následující: **V dávných dobách rok nezačínal v půli zimy jako nyní, ale při prvním novoluní po jarní rovnodennosti. Proto, když začalo ono období 2300 dnů v roce počítaném podle té starodávné metody, bylo považováno za nezbytné přizpůsobit této metodě rovněž konec roku.** Tudíž, rok 1843 podle výpočtů končil na jaře a ne v zimě.

Ale těch 2300 dnů nelze počítat od počátku roku 457 př. n. l.; protože výnos Artaxerxe - jenž je tím výchozím bodem - nevstoupil v platnost až dokud nenastal podzim téhož roku. Následně 2300 dnů, které začínají na podzim roku 457 př. n. l., musí trvat až do podzimu roku 1844 n. l.

Tento fakt nebyl zpočátku panem Millerem a jeho spolupracovníky vnímán, oni vyhlíželi Kristův příchod v roce 1843 nebo na jaře roku 1844; proto ono první zklamání a to zdánlivé zpoždění. **Bylo to objevení správného času v souvislosti s jiným biblickým svědectvím, které roku 1844 vyústilo do hnutí známého jako "půlnoční volání". A až do dnešního dne, tento výpočet prorockých období, který umísťuje konec 2300 dnů na podzim roku 1844, stojí bez obžaloby.** {GC88 682.1}

Ve starověku vskutku mnoho kultur fungovalo podle jarní rovnodennosti. To bylo zajisté zvykem Římanů a rovněž to bylo adaptováno Židy, když byli pod nadvládou Říma.

Jahn ve své archeologii říká, str. 111, 112, že Mojžíš "zavázal kněze, aby druhého dne svátku Pesach, nebo šestnáctého dne po prvním novoluní v dubnu předložili na oltáři zralý snopek. Protože pokud by v posledním měsíci roku viděli, že zrno není zralé, jak se očekávalo, byli nuceni k vložení přestupného měsíce, což se obvykle stávalo ve třetím roce. **Židovští rabíni říkají, že březen a září, namísto dubna a října, byly tyto počáteční měsíce těchto dvou roků. To, že jimi tak byly je uznáváno, ale ta změna byla pravděpodobně důsledkem vzetí si příkladu Římanů, kteří začínali svůj rok v březnu. Tím, že Židé byli v tomto ohledu potěšeni jejich příkladem, nebo byli jejich autoritou převálcováni, tak přijali tu samou praxi.** To, že je tohle nejpravděpodobnější tvrzení, je zřejmé také ze skutečnosti, že **postavení rabínů jde nejen proti historikovi Josephusovi, ale také proti použití syrských a arabských jazyků; ze skutečnosti, že předepsané dodržování tří velkých dnů svátku nesouhlasí s měsíci březnem a zářím, jak bylo ukázáno Michaelisem: viz Commentat, de Mensibus Hebraorum v Soc. Reg. Goette. 1763 - 1768, s. 10. et seq.** Joshua Himes, ST, 12. července 1843

Slovo karaita znamená "dokonalý v zákoně (zákon do puntíku)." **Karaité viní Rabíny z toho, že odešli od zákona a že se přizpůsobili zvykům pohanů; a tohle obvinění je spravedlivé, protože rabanité upravují svůj rok podle jarní rovnodennosti, čímž napodobují Římany; zatímco Zákon o jarní rovnodennosti neříká zhořá nic; Samuel Snow, Pravé půlnoční volání, 22. srpna 1844. Přetištěno v ST 2. října a 9. října 1844.**

Poznámka pod čarou ve svazku Ducha proctví č. 4 naznačuje, že původní obecný výpočet byl později opraven během tohoto Půlnočního volání, které samozřejmě aplikovalo systém výpočtu karaitských židů (karaimů).

Bylo to objevení správného času v souvislosti s jiným biblickým svědectvím, **kteří roku 1844 vyústilo do hnutí známého jako "půlnoční volání"**. A až do dnešního dne, tento výpočet prorockých období, který umísťuje konec 2300 dnů na podzim roku 1844, stojí bez obžaloby. {GC88 682.1}

Takže poznámka pod čarou k tomuto svazku nepodporuje metodu jarní rovnodennosti jakožto času, kdy rok započíná. Ona pouze uvádí historickou skutečnost toho, jak to Miller původně vypočítal ze svého chápání dávných časů, a pak vysvětluje, jak to bylo později během Půlnočního volání zkorigováno.

Avšak nedementují současní Karaité datum 22. října 1844?

Když se zeptáte dnešních Karaimů na datum 22. října 1844, řeknou vám, že Karaité dodržovali svátek Jom Kippur v září téhož roku. Tyto informace byly použity, aby došlo ke zdiskreditování Karaitů, že nejsou spolehliví. Ale současný karaimský vůdce v Izraeli nám přesně říká, proč tehdy dodržovali svátek v září.

Zdá se, že tradice adventistů sedmého dne zaslechla o tomto karaitském praktikování, nebo možná adventisté předpokládali, že je to Karaitská praxe založená na jejich (správném) předpokladu, že Karaité striktně dodržují Bibli. Abib (Aviv) byl pro Karaity ústředním problematikou a do dnešního dne karaimská manželská smlouva obsahuje přísahu, že manželský pár bude slavit svátky "podle viditelnosti měsíce a objevení se Abibu v zemi Izrael." Již ve středověku však existovaly karaitské komunity, které pomalu přijaly onen rabínský 19-letý cyklus. **Zpočátku to byli pouze rozptýlení Karaité ve vzdálených zemích, kteří tento rabínský 19-letý cyklus následovali. Oni totiž tvrdili, že z tak vzdálených míst bylo obtížné získávat zprávy o stavu sklizně resp. zralosti ječmene v zemi Izrael.** Přesto až do 15.^{tého} století Karaité ve Svaté zemi i nadále následovali Abib, i když jejich krajané v Rozptýlení přijali onen 19-letý rabínský cyklus...

Nicméně, již kolem 19.^{tého} století Karaité všeobecně následovali tento 19-letý rabínský cyklus jak v Diaspoře, tak v Izraeli. Karaita Hacham Shlomoh ben Afedah Hacoheh z 19.^{tého} století napsal zkrácenou parafrázi Elijaha Baschajatchiho Aderet Elijah. Shlomoh Afedah ve své zkrácené podobě parafrázuje výše citovanou pasáž, ale přidává následující slova:

"A nyní bylo po nějakou dobu pátrání po Abibu opuštěno i v zemi Izrael a oni (obyvatelé Izraele) vkládají přestupné roky s využitím výše zmíněného systému [tj. 19-letý rabínský cyklus], jako to my děláme mimo Izrael, [tohle je] proti právnímu rozhodnutí Raviho [tj. Baschyatchiho] a Hachamima [zmíněného ve výše citované pasáži Aderet Elijahu], snad proto, aby se sjednotili se všemi komunitami a abychom mezi nimi a námi neměli nesoulad při stanovování roku." - Z "Gefen Ha'Aderet", *Shlomoh ben Afedah Hacoheh*, Izrael 1987, str. 22-23 (napsáno v roce 1860) [překlad z hebrejštiny od Nehemiáše Gordona, hranaté závorky přidané překladatelem pro objasnění.]

Je zřejmé, že v době Shlomoha ben Efedaha Hacoheh (cca kolem roku 1860) všichni Karaimové již všude po mnoho let používali onen 19-roční rabínský cyklus. Proto musel být svátek Jom Kipur oslavován Karaity koncem září 1844 v souladu s 19-ročním rabínským cyklem a nikoliv koncem října 1844. Dopis Nehemiáše Gordona k předmětu Jom Kippur v roce 1844. 27. listopadu 1998.

Vidíme, že Karaité opravdu v říjnu 1844 neslavili svátek Jom Kippur, ale bylo to proto, že již dříve opustili svoji vlastní metodu a přijali tu rabínskou metodu výpočtu nového roku. Skutečnost, že milleritští adventisté studovali historii dostatečně pečlivě, aby samotnou karaitskou metodu objevili - dokonce i když se samotní Karaité neřídili svou vlastní metodu - tak tohle svědčí o jejich odhodlání nalézt pravdu.

Babylonské počátky prvního nového měsíce po jarní rovnodennosti

Jak Joshua Himes, tak Samuel Snow naznačili, že rabínské Židé se při výpočtech týkajících se jarní rovnodennosti odchýlili od Mojžíšova zákona. Samuel Snow naznačuje, že se přizpůsobili zvykům pohanů tím, že napodobovali Římany.

Je zajímavé si všimnout, že jak Julius Caesar, tak papež Řehoř částečně změnili kalendář, aby řešili problémy spojené s jarní rovnodenností.

Když Julius Caesar v roce 45 př. n. l. ustanovil juliánský kalendář, určil 25. březen jako datum jarní rovnodennosti; a toto byl již počáteční den roku v perských a indických kalendářích. Jelikož je juliánský rok delší než tropický rok (obratníkový rok) v průměru o 11,3 minuty (nebo 1 den za 128 let), kalendář se odchýlil s ohledem na dvě rovnodennosti - takže v roce 300 po Kr. došlo k jarní rovnodennosti zhruba 21. března a kolem roku 1580 po Kr. se posunula zpět na 11. března. [9]

Tato odchylka (drift) přiměla papeže Řehoře XIII., aby ustanovil moderní gregoriánský kalendář. Papež se však chtěl i nadále řídit nařízením koncilu v Nikaji z roku 325 n. l. týkajícími se datumu pro svátek Velikonoc, což znamená, že chtěl přesunout jarní rovnodennost na datum, na který v ten čas připadla (k tomu je ve velikonoční tabulce juliánského kalendáře určený den 21. března) a udržovat ji přibližně v tomto datu i v budoucnosti, čehož dosáhl tím, že každých 400 let snížil počet přestupných let ze 100 na 97.
<https://en.wikipedia.org/wiki/Equinox>

Ani římská církev ani Židé nenásledují první novoluní po jarní rovnodennosti, ale místo toho následují úplňk po jarní rovnodennosti. Takto se vypočítávají termíny pro svátek Velikonoc:

Velikonoce připadají na první neděli po datu úplňku, na základě matematických výpočtů, které připadají na 21. března nebo později. Pokud je úplňk v neděli, Velikonoce se slaví následující nedělí

Ačkoli Velikonoce liturgicky souvisí se začátkem jara na severní polokouli (březnová rovnodennost) a úplňkem, jejich datum není založeno na skutečném astronomickém datu ani jedné z těchto událostí.

21. březen je církevním datem pro březnovou rovnodennost, bez ohledu na časové pásmo, zatímco skutečné datum rovnodennosti se pohybuje mezi 19. březnem a 22. březnem a to datum závisí i na časovém pásmu.

Datum pašijového úplňku, který se používá k určení data Velikonoc, je založeno na matematických aproximacích následujících tzv. 19letý cyklus nazvaný Metonův cyklus.

<https://www.timeanddate.com/calendar/determining-easter-date.html>

Takto počítají termín Pesachu rabínské Židé:

Pesach začíná 15. den měsíce Nisanu, který obvykle připadá na březen nebo duben gregoriánského kalendáře. Tento 15. den začíná večer, po 14. dni, a hned ten večer se jí sederová večere. **Pesach je jarní slavnost (festival), takže obvykle 15. den Nisanu začíná večer, kdy na severní polokouli je úplněk po jarní rovnodennosti.** Nicméně kvůli přestupným měsícům připadajícím po jarní rovnodennosti, Pesach někdy začíná na druhý úplněk po jarní rovnodennosti, jako tomu bylo v roce 2016.

https://en.wikipedia.org/wiki/Passover#Date_and_duration

Neexistuje žádná židovská komunita, která by následovala první novoluní (novměsíc) po jarní rovnodennosti. Existuje však velké množství adventistických zachovávatelů (světitelů) svátků, kteří se ohledně domněnky začátku roku hlásí k prvnímu novměsíci (novoluní) po jarní rovnodennosti. Jaký je však původ této myšlenky?

Ta nejdříve zaznamenaná novoroční slavnost sahá zhruba do období před 4 000 lety do starověkého Babylonu a byla hluboce propletena s náboženstvím a mytologií. Pro Babylóňany ve starověké Mezopotámii první novoluní, jež následovalo po jarní rovnodennosti – to je ke konci března den, který má stejné množství slunečního světla a tmy – ohlašovalo začátek nového roku a představovalo znovuzrození přírodního světa. Tuto událost označili obrovským náboženským festivalem zvaným Akitu (odvozeným od sumerského slova pro ječmen, který byl žat na jaře), který se v každém z jeho 11 dnů vyznačoval jiným rituálem. Během Akitu se promenovaly ulicemi města sochy bohů a byly uzákoněny obřady, které symbolizovaly jejich vítězství nad silami chaosu. Prostřednictvím těchto rituálů Babylóňané věřili, že svět

byl těmito bohy symbolicky očištěn a znovu vytvořen v rámci přípravy na nový rok a návrat jara.

<https://www.ancient-origins.net/myths-legends-important-events/ancient-origins-new-year-s-celebrations-001181>

Výše uvedený zdroj uvádí nejstarší zaznamenanou novoroční slavnostní aktivitu pocházející z Babylonu a s velkým zájmem zaznamenáváme, že se to odehrálo o prvním novoluní po jarní rovnodennosti, která byla hluboce propojena s jejich náboženstvím a mytologií. Zde je další citát se zajímavými informacemi.

Babylóňané starověké Mezopotámie uctívali znovuzrození přírodního světa vícedenním festivalem zvaným Akitu tím, že koncem března se řídili prvním novoluním, které následuje po jarní rovnodennosti. Tato raná oslava Nového roku je datována kolem roku 2000 před naším letopočtem. Předpokládá se, že byla hluboce propojena s náboženstvím a mytologií. Během Akitu se promenovaly ulicemi města sochy bohů a byly uzákoněny obřady, které symbolizovaly jejich vítězství nad silami chaosu. Prostřednictvím těchto rituálů Babylóňané věřili, že svět byl těmito bohy symbolicky očištěn a znovu vytvořen v rámci přípravy na nový rok a návrat jara.

Jeden fascinující aspekt slavnosti Akitu zahrnoval jakési rituální ponížení, které zakoušel babylonský král. Podle této zvláštní tradice byl král předveden před sochu boha Marduka, byl zbaven svého královského ošacení a byl nucen odpřisáhnout, že město vedl se ctí. Jistý velekněz pak tomu panovníkovi dal facku a tahal ho za uši v naději, že ho rozpláče. Pokud se ronily královské slzy, bylo to vnímáno jako znamení, že Marduk byl spokojen a symbolicky tak vládu krále prodloužil. Někteří historici od té doby tvrdili, že tyto politické prvky naznačují, že tato slavnost Akitu byla používána monarchií jako nástroj k opětovnému potvrzení královské božské moci nad jeho lidem.

<https://www.history.com/news/5-ancient-new-years-celebrations>

Vidíme, že Babylóňané dodržovali první novoluní po jarní rovnodennosti od doby Abraháma. Se zájmem si všímáme toho, jak v rámci jejich rituálu byl babylonský král svlečen a jak byl udeřen do tváře. Hráli Římané toto babylonské drama s Ježíšem?

Prokurátorovi vojáci vzali Ježíše do paláce, kde se k němu sešla celá posádka. (28) **Svlékli ho** a přehodili mu rudý plášť. (29) Upletli trnovou korunu, nasadili mu ji na hlavu a do pravé ruky mu dali hůl. Pak před ním klekali a **posmívali se mu**: "Ať žije židovský král!" (30) Plivali na něj a vzali tu hůl a bili ho do hlavy. Matouš 27:27-30 [Bible21]

a vojáci splekli z trní věnec a nasadili na jeho hlavu a oblékli ho v purpurový přehoz, (3) i přicházeli k němu a říkali: Buď zdráv, Králi Židů! A **dávali mu políčky** ⁸¹⁵. Jan 19:2–3 (MPCZ)

[815] N. „ránu dlaní“, jako u Mk.14:65.

Tohle podporuje to, co Joshua Himes a Samuel Snow naznačili o používání systému jarní rovnodennosti. Je to pohanský systém! Ještě úžasnější je, že on pochází přímo z Babylonu. S úžasem tedy zjišťujeme, že mnoho adventistických zachovatelů (světitelů) svátků stepují (přešlapují) na druhé straně předělávek Židů a římskokatolické církve, aby přijali stoprocentní zvyk Babylónu – totiž první novoluní po jarní rovnodennosti. Jak jen tohle může být?

Satan je mistrem podvodu a vysmívá se Božímu lidu, který si přeje vystoupit a dodržovat Boží ustanovení. Pro lid je úžasná věc, že touží zachovávat svátky Hospodinovy. Přesto je smutné, že mnoho lidí si přeje napodobovat Babyloňany a využít jejich systém určování nového (biblického) roku. Mojí výzvou na všechny je, aby vyšli z Babylonu a zachovávali svátky Hospodinovy podle prostých a jednoduchých metod stanovených v Písmu.

Před-nikajští otcové

Jak je vysvětleno dále v této knize, židé následovali první novoluní po ječmenu Aviv zhruba do čtvrtého století. Křesťanské cítění vůči Židům se však po smrti Ježíše Krista odcizovalo dál a dál. Ve spisech *Před-Nikajští otcové* existují důkazy o tom, že křesťané se neměli angažovat s Židy v účasti na svátcích. Také by však byli ukázněni, pakliže by se účastnili židovských svátků, které by však byly vypočítány tak, že spadají před jarní rovnodenností.

XVII. Jak by měl být slaven Pesach.

Je tedy vaší povinností, bratří, kteří jste vykoupeni drahocennou Kristovou krví, **abyste s veškerou péčí svátek Pesach zachovávali přesně, po jarní rovnodennosti**, abyste nebyli nuceni zachovávat památku Pašije dvakrát ročně. Dodržujte ji jen jednou za rok, protože On, který zemřel, zemřel jedinkrát.

Vy sami to nevypočítávejte, ale dodržujte to, když to dělají vaši bratří z obřízky; dodržujte to spolu s nimi; a pokud se při svém výpočtu zmýlí, nemějte obavy. Dodržujte noční vigilie uprostřed dnů nekvašeného chleba. **A když Židé hodují, ty se posti a plakej nad nimi, protože v den svého svátku Krista ukřižovali; a když lamentují a jedí nekvašený chléb v hořkosti, vy hodujte. Ale už nebuďte pečliví dodržovat svátek spolu se Židy, neboť s nimi už nemáme žádné společenství; neboť oni jsou pomýleni už samotným výpočtem, o kterém si myslí, že jej dokonale splňují, avšak oni mohou být zmýleni na každý pád a být od pravdy odříznuti. Ale vy pečlivě zachovávejte jarní rovnodennost, k níž dochází ve dvacátém druhém dvanáctého měsíce**, kterým je Dystros (březen), pozorně pozorujte až do 21. dne toho měsíce, aby nedošlo k tomu, že čtrnáctý den toho měsíce padne na další týden, a když se tím dopustíte chyby, abyste snad skrze neznalost slavili Pašije dvakrát v roce, nebo snad oslavili den vzkříšení našeho Pána v jakýkoliv jiný den než v neděli. *Před-Nikajští otcové - díl 7 - Stanovy apoštolské 07.07.09*

8. Jestliže nějaký biskup nebo kněz nebo diakon **bude slavit velikonoční svátky (Pesach) před jarní rovnodenností spolu s Židy, nechť je zbaven úřadu.** *Před-Nikajští otcové - díl 7 - Stanovy apoštolské 07.07.16*

Slovo "slavit svátky Pesachu před jarním rovnodenností spolu se Židy" jasně ukazuje, že Židé občas dodržovali Pesach před jarní rovnodenností. Jediný způsob, jak tohle udělat, byla zpráva o zralosti Aviv ječmene. Vedoucí křesťanů, kteří odmítali Židy zachovávající Tóru, trvali na slavení svých svátků, které vycházejí pouze po jarní rovnodennosti.

Ale ječmen není příliš spolehlivý!

Myšlenka zakládat náš kalendář na zprávách o sklizni, které pocházejí z Izraele, se pro mnohé zdá být velmi nechutná. Avšak toto nepohodlí být závislý na zprávách o sklizni v Izraeli není nové. Rozhodně to obtěžovalo i Konstantina.

"Poněvadž jejich chloubka je vskutku absurdní, **že není v naší moci, abychom tyto věci dodržovali, aniž bychom museli dostat instrukce od nich.** Proto jak by měli být schopni vytvářet zdravý úsudek tí, kteří od doby své parciální viny zabití svého Pána, podléhají tomuto směru, nikoliv z rozumu, nýbrž kvůli neovladatelnému zanícení, a kteří jsou ovlivněni každým impulsem tohoto šíleného ducha, který je v nich? Tudíž to je to, že v tomto bodě stejně jako jiných bodech, oni nemají vnímání pravdy, takže tím, že jsou úplně negramotní o tom pravém nařízení ohledně této problematiky, oni občas slaví Velikonoce dvakrát ve stejném roce. **Proč bychom potom měli následovat ty, kteří jsou přiznaně ve velkém omylu?** Určitě nikdy nesvolíme, abychom tento svátek ve stejném roce slavili podruhé krát." Konstantin, Eusebius, Život Konstantina, kapitola 18

Konstantin si našel výmluvy, aby rozvinul svůj vlastní kalendář a nebyl tak závislý na Židech. On obviňuje Židy za zabití Krista jakožto důvodu, proč jim nedůvěřovat, a také za to, že někdy světi svátek Pesach dvakrát! Tohle dělají kvůli skutečnosti, že někdy, když nedostanou potřebné informace, tak raději pro jistotu slaví svátek Pesach dvakrát. Oni očividně chtěli získat požehnání a není-liž to dobrá věc? No, nikoliv pro Konstantina.

Hillel II. a hlavně udržet Římany spokojené

Římané se skutečně pokoušeli zabránit Židům, aby slavili své svátky. Ve 4. století vyvinul Hillel II. systém kalendáře, který byl pro Římany uspokojivý a zabránil těžkostem.

Hillel II: Patriarcha (330-365); syn a nástupce Judy III. Pouze ve dvou případech je jeho jméno citováno ve spojení s halakotem: v jednom, Jose b. Abin mu vysvětluje zákon; v druhé, Hillel cituje mišnu, aby ustanovil zákon (Jeremiah Ber., 5a, Yer., Ter., 41a). Tradice mu připisuje zákon, který se ukázal jako nevyčísitelný prospěch svým vlastním a poté i pozdějším generacím. Aby bylo možné dorovnat měsíční cyklus se solárním rokem a tím umožnit univerzální oslavu slavností ve dnech určených v Bibli, byla nutná příležitostná vkládání jednoho dne do měsíce a jednoho měsíce do roku (viz Kalendář). Tyto interkalace (vlození) byly určeny na schůzích zvláštní komise Sanhedrinu. **Ale Constantius II., v návaznosti na tyranské precedensy Hadriána, zakázal uskutečňování takových setkání, stejně jako zakázal prodej zboží pro typické židovské účely. Jak těžké bylo následné stanovení ročního kalendáře, to může být posouzeno z jistého kryptického dopisu adresovaného pro Raba, ředitele akademie Mahuzy, tak jak se zachoval v Talmudu. Dopis byl zjevně napsaný jedním přítelem v Palestině, který si přál seznámit babylonské náboženské autority s touto podmínkou Židovství v jeho mateřské zemi a s usnesením zasedání konaného pro výše uvedený účel. To zní takto:**

(v měsíci Ab, Sanh 12a). Pár [učedníků], kteří přišli z Rakkatu [Tiberias; viz Meg. 6a], byli zatknuti „orly“ (Římany), protože ve svém držení měli tkaniny z Luz [modré nebo purpurové příze pro třásně, tzv. cicit (rituální štrápe)]. Díky milosti Všemohoucího a skrze své vlastní zásluhy unikli. Také ti Nahshonovi nositelé břemene [prorok: komise jmenovaná patriarchou] chtěli zřídit ochranu [vložený měsíc], ale Aramejci [Římané] jim to nedovolili. Avšak velitelé shromáždění [vůdcové rady] svolali [jiný čas] a založili ochranu v tom měsíci, v němž zemřel kněz Áron“

Téměř celá Diaspora závisela na zákonném dodržování svátků a půstů podle kalendáře schváleného židovským Sanhedrinem; přesto však nebezpečí ohrožovalo účastníky tohoto uzákonění a posly, kteří sdělovali své rozhodnutí vzdáleným shromážděním. Aby se dočasně ulehčilo sborům v cizině, Huna b. Abin (nepochybně se schválením nebo příkazem od Hillela) jednou poradil Rabovi, aby nečekal na oficiální

interkalaci: „Když jste přesvědčen, že zimní čtvrtina bude přesahovat šestnáctý den Nisanu, vyhlášte ten rok přestupným rokem a vůbec neváhejte (R. H. 21a). **Ale zatímco náboženské pronásledování pokračovalo, Hillel se rozhodl poskytnout autorizovaný kalendář pro všechny budoucí doby, ačkoli tím, že to udělal, tak přerušil vazby, které spojovaly Židy v Diaspoře s jejich mateřskou zemí a patriarchátem.**

Císař Julián se ukázal zvláště milostivý vůči Hillelovi, neboť ho mnohokrát poctil. V podepsaném dopise Julián Hillela ujistil o svém přátelství a slíbil, že bude i nadále zlepšovat podmínky, ve kterých Židé pobývali. Než se vydal do války s Persií, Julián adresoval židovským shromážděním oběžníkový dopis, v němž je informoval, že „svěřil židovské daňové listiny plamenům ohně“, a že „si přeje jim prokázat ještě větší výhody, poradil totiž svému bratru, ctihodnému patriarchovi Julosovi, aby zrušil to, co bylo nazýváno "daň z posílání". <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/7699-hillel-ii>

Tento nový kalendář samozřejmě měl za následek použití jarní rovnodennosti, jak bylo již ukázáno v bádání milleritských průkopníků, kde srovnávali rabínský systém versus kalendář Karaitů. Ten rabbanitský systém byl v podstatě vyvinut, aby udržel Římany spokojené. Aby Řím udrželi v klidu, oni přirozeně potřebovali udělat změnu v biblickém počítání, které je uvedeno v Tóře. Je tohle zčásti naplnění moci malinkého rohu, že pozmění časy a zákony? Je to něco, co stojí za úvahu.

Osvětlená cesta do nebe

Ačkoli Samuel Snow poprvé vydal svoji studii o Karaimském kalendáři 21. července 1844, skutečnost je taková, že samotné hnutí se k ní nepřipojilo, až dokud nenastal srpen onoho roku. Když však lid toto poselství přijal, Duch svatý přišel s velkou mocí. Bylo to až poté, co Samuel Snow vyslovil datum 22. října na základě Karaitského kalendáře, až tehdy Duch svatý udělil pečeť souhlasu na poselství, které bylo právě předáno.

Dva měsíce po druhém zklamání v roce 1844 dostala Ellen Whiteová svoje první vidění, které je zaznamenáno v knize Rané spisy.

Zatímco jsem se u rodinného oltáře modlila, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: "Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!" Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. **Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl.** Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali. Když měli své oči upřeny na Pána Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je do města, tehdy byli bezpečni. EW 14.

Ta cesta byla na začátku osvětlena jasným světlem. Toto světlo osvětlovalo celou cestu až do města. Pokud půjdou v tomto světle, a budou mít oči upřené na Ježíše, tehdy budou v bezpečí. Anděl řekl Ellen Whiteové, že toto světlo bylo Půlnoční volání. Toto Půlnoční volání bylo poselství, které přinesl Samuel Snow v souvislosti s Kalendářem, když vypočítával datum 22. října 1844.

Jak je možné, že tento kalendář osvětluje celou cestu až do města? Všimněte si této věci ohledně Soboty.

V duchu jsem viděla, jak celá nebesa hledí a pozorují ty, kteří uznávají požadavky k čtvrtému přikázání a zachování soboty. Andělé pozorovali jejich zájem o úctu v tomto Božím přikazu. Ti, kteří ve svých srdcích posvěcovali Pána Boha rozhodnou zbožnou myslí, a ti, kteří usilovali využít tyto svaté hodiny zachováváním podle svých nejlepších schopností,

nazývají sobotu rozkoší, těm andělé žehnali světlem, zdravím a dostali zvláštní sílu. 2T 704, 705

Boží Duch, který přichází každou sobotu, se rozšiřuje ve Svátcích. Podívejte se do brožury *Fontána Soboty*, kde je o tomhle tématu rozšířená studie. Právě díky kalendáři se dozvídáme „termíny schůzek“, ve kterých je Duch svatý vyléván ve větší míře.

Skutky 3:19-20 Dejte se tedy na pokání a obraťte se k němu za účelem vymazání vašich hříchů, aby potom od tváře PÁNĚ přišly doby [ekvivalent hebrejského slova Moedim] osvězení (20) a aby vyslal Ježíše Krista, pro vás předem ustanoveného; [MPCZ]

Takže když známe tyto časy (doby) a období, můžeme znát časy, kdy Duch Boží přichází v plnější míře. Kolik Ducha Přesně k nám přichází, to naleznete v Numeri 28 a 29, kde to je vyjádřeno měrnými jednotkami v mouce a oleji smíchanými jako nekvašený chléb o Sobotách, novoluních a Svátcích. Viz brožura *Živý chléb z nebe*.

Takže Půlnoční volání osvětluje celou cestu až do nebeského města částečně tím, že nám dává kalendář, jenž nám ukazuje, jak získat olej pro naše nádoby, takže když přijde Ženich, abychom mohli být připraveni jít s Ním a nezůstat za dveřmi. Je zřejmé, že ti, kteří se rozhodli, že nepřijmou tento olej, tak ti se již rozhodli, že na satební hostinu nepůjdou. Není to náš Spasitel, kdo by je nepustil dovnitř.

Kalendář svátků vypracovali naši průkopníci na samém počátku tohoto hnutí. Žel je smutné, že to „odložili na policičku“ kvůli nesprávnému pochopení smluv. Ale my jsme nyní v těchto posledních dnech pozváni, abychom oprášili tuto adventistickou historii a abychom studovali pravý kalendář Božího lidu.

Zbytek této knihy poskytuje podrobnou historii adventního hnutí od roku 1843 do roku 1844 a to, jak přijali Karaitský systém počítání. Vyzývám vás, abyste to pečlivě studovali, a uvidíte, že Duch svatý byl vylit ohromnou mocí v tu chvíli, jakmile byl předán Kalendář, který poukázal na datum 22. října 1844.

B. "Rok 1843."

1. Časové výpočty

Když nadešel rok 1843, milleritská misijní síla se stala silnější než kdy jindy, neboť toto byl rok ukončení několika časových prococtví, rok Kristova osobního návratu a poslední příležitost pro církve a svět, aby přijmuli pravdu. Millerité byli jednomyslní v tom, že "rok 1843" byl oním rokem Druhého příchodu. Někteří však očekávali, že Kristus přijde během obvyklého gregoriánského kalendářního roku (od 1. ledna do 31. prosince 1843), zatímco sám Miller očekával tuto událost někdy mezi 21. březnem 1843 a 21. březnem 1844. **Miller měl za to, že "židovský způsob výpočtu času" byl založen na počítání od jarní rovnodennosti roku 1843 až po jarní rovnodennost roku 1844.¹ Později v roce 1843, kdy byl výpočet židovského roku dále analyzován, tak bylo zjištěno, že existují dvě metody pro určení židovského roku. Jedna metoda, tzv. rabanitské (rabínské) počítání, řídilo "začátek roku pomocí astronomických výpočtů" a zahájilo rok "prvním dnem nového měsíce (novoluní), jenž je nejblíže jarní rovnodennosti, kdy je slunce v souhvězdí Býka."² Podle této metody začal v občanském roce 1843 židovský rok 1. dubna 1843 a skončil 20. března 1844, což je období, které spadalo do mezí Millerova**

¹Miller, Přehled Millerových názorů, str. 147. Srov. Editorial, "Jarní rovnodennost," AH, 3. dubna 1844, str. 68. Millerův rok byl rokem sluneční rovnodennosti.

² Editorial, "Polovina týdne," ST, 5. prosince 1843, str. 134; Editorial, "Chronologie," str. 123. Později, byl konec rabanitského židovského roku 1843 skončen 18. března 1844 ([Hale], "Desátý den Sedmého měsíce," AH, 25. září 1844, str. 60). Srov. Nathan Daboll, Almanach Nové Anglie . . . , 1844, str. 7; Editorial, "Židovský rok," MC, 11. října 1844, str. 117.

roku. Druhou metodou bylo tzv. karaimské (karaitské) počítání a ta byla odvozena od karaitských (karaimských) Židů, neboli jisté malé skupiny, která "i nadále dodržuje literu Mojžíšova zákona a začíná [rok] novým Měsícem (novoluním), který je nejbližše sklizni ječmene v Judsku. . ." a tato sklizeň bývá o jeden kalendářní měsíc později než začíná ten rabanitský [sic] rok. Karaité zdůrazňovali Lv. 23:10, 11, který vyžaduje, aby Židé přinášeli snopek prvních plodů své sklizně ke knězi jako mávanou (podávanou) oběť 16. dne prvního měsíce, což je obřad, který se celkem zjevně dal zachovat pouze tehdy, až byla v Judsku úroda ječmene zralá. Na tomto základě započal karaitský židovský rok 1843 dne 29. dubna 1843 a skončil 17. dubna 1844. **Millerité se rovněž dozvěděli, že většina Židů následovala ono rabanitské počítání, protože bylo praktičtější vypočítat rok pomocí astronomických výpočtů vztahujících se k jarní rovnodennosti nežli pomocí dozrávání úrody ječmene v Judsku.**

Během roku 1843 byly s různými stupni zájmu zkoumány všelijaké termíny jakožto možnosti Kristova návratu, ale na ani jednom z nich nebylo žádné jednomyslné stanovisko. Ta nejranější z těchto dat byla spojována s ukončením 1335 dnů z Daniele 12:12. Mnoha millerity bylo těchto 1335 dnů považováno za prodloužené přesně o 45 let po skončení 1290 dnů z Daniele 12:11, neboli šlo o datum, které má být identifikováno pomocí jedné ze dvou událostí během francouzské revoluce. Tou nejranější z těchto událostí bylo dobytí Říma 10. února 1798 francouzskou armádou vedenou generálem Berthierem. Ta druhá událost se konala 15. února 1798 a naznačovala "zrušení papežské vlády a zřízení Římské republiky."³ Takže těchto 1335 dnů bylo považováno jako, že sahají buď do 10. února, nebo do 15. února 1843. Jak se tato data přibližovala, "očekávání u mnohých z nich bylo na špici, oni naplno věřili, že onen velký den Páně poté propukne na celém světě."⁴

Druhá skupina dat stanovená různými millerity byla spojována s ukončením 2300 dnů z Daniele 8:14, což bylo bráno, že je přesně 1810 let po skončení 70 týdnů z Daniele 9:24-27. Mnozí umístili toto ukončení 70 týdnů na ukřižování Krista, jiní, na nanebevstoupení nebo Letnice; a navíc dále existovaly dvě

³[Litch], RPA, str. 73.

⁴Tamtéž., Str. 73, 74.

myšlenkové školy ohledně přesného data ukřižování, což mělo za následek dva termíny pro Nanebevstoupení a Letnice.

Nejranější datum pro Ukřižování, které poutalo hodně pozornosti, bylo 3. dubna roku 33 n. l., "kdy mnoho lidí předpokládalo, že těch 70 týdnů vypršelo."⁵ Astronomické výpočty Jamese Fergusona vytvořily základ pro toto datum, a přidáním 1810 let se došlo k datu 3. dubna 1843.⁶ Ti, kteří se tohoto názoru drželi, si mysleli, že změna kalendáře v roce 1752, kdy britské državy převzaly gregoriánský kalendář, tak ta že neměla vliv na výpočty založené na původním datu.⁷ V důsledku toho, v kontrastu od ostatních, o nichž bude ještě diskuze níže, oni nepřijali 14. dubna jakožto datum Kristovy smrti, jak to udával gregoriánský liturgický kalendář pro rok 1843. Když se Kristus v dubnu neobjevil, někteří z této skupiny poukazovali na možnost, že těch 70 týdnů skončilo při Kristově nanebevstoupení a mysleli si, že „oněch 2300 dnů vyprší v polovině května, takže na výročí nanebevstoupení našeho Pána [14. května], budou svatí moci býti vyzdviženi ze země, aby se s ním setkali ve vzduchu.“ Bliss, přední zastánce data 3. dubna pro Ukřižování upřednostňoval svátek Letnic. Prohlásil, že protože Ukřižování bylo "3. dubna, roku 33 n. l. a 70 týdnů se zdá, že skončilo během 50-ti dnů poté, tak to vypadá, že oněch 2300 dnů, které se táhnou až do příchodu Krista, 1810 let od 70 týdnů, končí kolem 23. května 1843, kdy mají zbožní důvod očekávat, že se setkají ve vzduchu se svým Pánem."⁸

⁵[Bliss], "Konec prorockých období," ST, 5. dubna 1843, str. 34.

⁶ Tamtéž.

⁷ [Bliss], "Prorocká období," str. 34.

⁸Tamtéž. Datum 23. května bylo podpořeno neobvyklým výkladem 1335 dnů z Daniele 12:12. Ukončení těchto dnů podle Blisse znamenalo datum, kdy ti spravedliví budou stát na nové zemi. K tomu určil, že ukončil 1290 dnů Dan. 12:11 s frází "potom v čase konce se s ním bude trkat král jihu (Da 11:40). Tento text symbolizoval jistý aspekt války mezi Egyptem a Napoleonem v roce 1798. Oněch 1290 dní mělo "být prodlouženo až do doby, kdy Egypt [král jihu] měl zatlačit na Bonaparteho, což se stalo první den července 1798. Těchto 1335 dní se prodlužuje 45 let po tamtom čase, a to proto skončí prvního příštího července; a které od ukončení 2300 dnů kolem 23. května by zahrnovalo přesně čtyřicet dní. V té době tedy spravedliví mají důvod očekávat, že budou stát na svém pozemku na nové zemi, aby zářili jako jasnost nebes,

Avšak většina milleritů zastávala data pro ukřižování, nanebevstoupení a Letnice tak, jak se nachází v gregoriánském kalendáři. Litch řekl: "14. duben byl bod času očekávaný mnohými s tím nejhlubším zájmem. Oni měli plnou důvěru, že nepomine, aniž by nepřinesl očekávané krize."⁹ Když však ten čas uplynul, millerité začali vzhlížet na další možné datum a pokračovali ve své misijní činnosti "s ještě větší horlivostí než kdy předtím," protože byli přesvědčeni, že jejich naděje budou naplněny během zbytku roku.¹⁰ Jiní se těšili na "období Nanebevstoupení nebo svátku Letnic jakožto na

už navždy, dokonce vždy a navždy (tamtéž, s. 35). V tomto argumentu hraje důležitou roli období 40 dnů, jak bylo naznačeno různými SZ odkazy na význam číslce 40 (tamtéž). Po selhání této předpovědi bylo navrženo, aby se konec 1335 dnů uskutečnil někdy během 45. výročí období od 2. července 1798 do 27. února 1799, kdy byl Napoleon v Egyptě a králem Jihu se na něho vrhl (Editorial, "Odpověď Brotherovi Turnerovi," ST, 12. července 1843, s. 148).

⁹[Litch], "RPA," str. 76. Srov. "Dopis od bratra H. B. Skinnera," ST, 31. května 1843, str. 99. Svátek Pesachu v roce 1843 rovněž poukázal na typologický význam vysvobození Božího lidu z Egypta ([Litch], RPA, s. 74). Tato skutečnost, že rabínský Pesach připadl na 14. dubna, možná mohla dát tomuto datu dodatečný význam (Editorial, "Uprostřed týdne", s. 134).

¹⁰ [Litch], "RPA," str. 76.

nejpravděpodobnější dobu pro druhý příchod,"¹¹, která se týkala ne třetího, ale 14. dubna.¹²

Další stanovení času, které přilákalo pozornost milleritů, bylo založeno na typologickém významu židovských ceremoniálních svátků (slavností) a bylo představeno samotným Millerem. Ten poukázal na to, člověk "shledá, že všechny obřady předobrazného zákona, které byly zachovávány v prvním měsíci (Abibu neboli Nisanu) neboli jarní rovnodennosti, měly své naplnění v Kristově prvním příchodu a utrpení, ale všechny ty svátky a obřady v sedmém měsíci [Tišrí], neboli podzimní rovnodennosti, ty mohou mít své naplnění jen při Jeho druhém příchodu."¹³ Některé jeho argumenty byly: (1) "Svatyně,

¹¹ Tamtéž. Podle liturgického kalendáře byly data pro Nanebevzetí a Letnice 25. května a 4. června 1843 (Daboll, Almanach, 1843, str. 9, 10). V roce 1844 Litch znovu potvrdil své předchozí přesvědčení, že 2300 dnů skončilo s "výročím nanebevstoupení" na jaře roku 1843 ("Kde jsme?", AH, 17. dubna 1844, str. 87). Tento argument byl založen na myšlence, že ukončení 70 týdnů bylo stanoveno počátkem Kristovy kněžské služby v nebi. On poznamenal, že "ta poslední událost, která se měla konat během 70 týdnů, byla pomazání té Nejsvětější, nebo doslovně nejsvětější Svatyně, Sanctum Sanctorum [Da. 9:24]." Řekl: Toto pomazání [pozemské svatyně - Ex. 30: 25-31; Lev. 8:10-13] se uskutečnilo bezprostředně před zahájením a jako příprava na předložení krve oběti za hřích na svatém místě. Tato archa postavená Mojžíšem, byl perfektní vzor svatostánku v nebi, jíž je Kristus pro nás, on vstoupil se svojí krví jako oběť za hřích, kterou prolil bez afektu. Viz Žd. 7. až 10. kapitola. To, co tedy Mojžíš a velekněz dělali podle toho vzoru, Kristus náš prorok a kněz učinil ve skutečném svatostánku, v samotném nebi. To muselo být pomazáno bezprostředně po jeho vystoupení na nebesa a před Letnicemi, protože pak přišla pokojná odpověď neboli důkaz, že před Slitovnicí triumfoval (tamtéž). Srov. Litch, "Diskuse," ST, 15. září 1840, str. 89. On zde řekl, že to byla "svatyně svatých", "samotné nebe", jíž svatyně svatých ve svatostánku byla předobrazem, a která byla pro nás zasvěcena [pomazána] obětí Kristovou a tím, že se tam ocitl se svojí vlastní krví za nás. (Závorky jeho.) Srov. Hotchkiss, "Prorocká období," str. 39. Miller spojil Daniele 9:24 se vstupem Krista do svatyně svatých (ESH, 1833, str. 16, [ST., 15. května 1841, s. 25]).

¹² Během tohoto období nemilleritské zdroje zmínily 23. dubna 1843 jakožto milleritské datum pro paruzii (druhý příchod). Millerity bylo toto silně popřeno a bylo naznačeno, že tato fáma vznikla v (novinách) New York Sun a dokonce vzbudila očekávání pro Druhý příchod k tomuto konkrétnímu datu v Chile ([Litch], RPA, s. 87; Litch, "Evangelium království," str. 109).

¹³ Dopis, Od Millera Himesovi, ST, 17. květen, 1843, str. 85. Toto bylo napsáno "protože někteří se dívali na konkrétní dny na Jaře " (Miller, Apologie, str. 25).

ctitelé a všichni, kteří k ní patřili, ti byli očištěni sedmého měsíce od desátého až sedmnáctého dne" (Lv 16: 29-34); (2) "smíření bylo učiněno v desátý den sedmého měsíce, a to je jistě předobraz toho smíření, které za nás Kristus nyní činí" (Lv 16:1-34, Židům 9:1-28); (3) "když nejvyšší kněz vyšel ze svatyně svatých poté, co učinil smíření, požehnal lidu. Lev. 9:22, 23; 2 Sam. 6:18. Tak učiní i náš Velekněz. Žd. 9:28. To se odehrálo v sedmém měsíci desátého dne¹⁴; (4) svátek stánků (Lv 23:34) byl předobraz onoho velkého dne, kdy "Ježíšův hlas zavolá spravedlivé mrtvé" (J 5:28, 29, 1 Tes 4:16).¹⁵ Z tohoto důvodu, který vysvětlil Daniele 8:14 ve světle Leviticu a Židům, on neočekával Kristův příchod až do podzimní rovnodennosti. V této fázi milleritské zkušenosti byl sedmý měsíc židovského roku s největší pravděpodobností vypočítán rabínským počítáním, které udává jako hranice pro tento měsíc občanská data 24. září a 24. října 1843. Dalším důvodem, proč toto období sledovali s velkým zájmem, bylo, že Židovský občanský rok skončil v měsíci říjnu. Millerova myšlenka ohledně významu naplnění se sedmého měsíce byla tak dobře oceněna alespoň jedním korespondentem, takže v periodiku Znamení doby se objevil citát "sedmý měsíc otce Millera přinese konec." Když se "podzimní rovnodennost přiblížila, očekávání mnohých byla zesílena, že Pán přijde v době Svátku stánků."

Milleritské vedení odmítlo myšlenku návratu Krista v roce 1847. Ti, kteří obhajovali tento termín, pochybovali o obecně zastávaném názoru ohledně Ukřižování při ukončení 70 týdnů a interpretovali tuto frázi "leč uprostřed onoho sedmiletí ukončí obětní hod i přídavnou oběť" (Dan 9:27) v tom smyslu, že Kristus zemřel v polovině 70. týdne. Těch 70 týdnů by potom skončilo "3,5 roků po ukřižování viděním k Petrovi, když mu bylo ukázáno, že stěna mezi Židy a pohany byla stržena a Kornélius se obrátil. To je názor Wolffa a dalších, kteří se dívají na rok 1847 jakožto na konec 2300 dnů a na konec světa."¹⁶

¹⁴ Pro podobnou typologii viz Macknight, Apoštolské listy, ohledně Židům 9:28 a John Bunyan, Šalomounův chrám zduchovněn. . . , 1814, str. 177 (Editorial, "Předobrazy," s. 117).

¹⁵ Editorial, "Uprostřed týdne" str. 134.

¹⁶ [Bliss], "Prorocké období," str. 35. Toto bylo zastáváno Silarem Hawleym, ml., jistým milleritským lektorem ("Což to tak není?" ST, 5 a 20 prosince 1843, str. 130-32, 145-49). Pro redakční reakci viz "Uprostřed týdne," str. 132, 133. Ten editoriál uvedl, že ta fráze "uprostřed" (Dan 9:27) kromě "středu" měla několik dalších významů, takže by

2. Úpravy výpočtů

Během roku 1843 bylo v důsledku pečlivé analýzy prorockých časových výpočtů zavedeno několik úprav, které byly postupně akceptovány. Ta první korekce může být pojmenována (označena) koncepcí "celého roku". Zjistilo se, že bylo chybou vypočítat období od roku 457 př. Kr. do roku 1843, pakliže jednoduše čísla sečteme dohromady, jako by to byla kardinální čísla. Jsou to řádová čísla, která nejsou oddělena rokem nula, takže pouze jeden rok odděluje rok 1 před Kristem od roku 1 po Kristu. Proto bylo uznáno, že aby se vypočítalo 2300 plných let, je nezbytné, aby tam bylo 457 plných let před Kristem a 1843 celých let po Kristu. Je zřejmé, že z daného bodu v roce 1 př. n. l. do stejného bodu 1 n. l., to bude trvat pouze jeden celý rok. Podle stejného principu by to z daného bodu v roce 457 př. n. l. do stejného bodu 1843 n. l. dělalo pouze 2299 celých let; neboli mínus jeden rok z 2300 plných let. . . . Pokud tedy těch 2300 let začalo v daném bodě v roce 457 př. n. l., ony nebudou končit, dokud se nedosáhne téhož bodu v roce 1844.¹⁷

Ta druhá korekce se týkala správného roku pro paruzii (druhý příchod). Millerův "židovský rok" od 21. března 1843 do 21. března 1844 byl zpočátku obecně přijat mezi jeho následovníky. Postupně však, **jak byla pozornost přivána k rozdílným židovským výpočtům, obecný trend diskuse upřednostňoval výpočty Karaitů před těmi rabínskými a to proto, že byly více biblické. Přijetí karaitského počítání je vedlo k úpravě data pro Ukřižování, protože Ferguson, až dosud hlavní milleritská autorita na dobu Ukřižování, použil při svém**

bylo možné dospět k závěru, že "ukřižování mohlo být uprostřed týdne, blízko středu, na konci nebo pouze někde blízko konce, až potud co to může kritika této fráze opravit (tamtéž, s. 133). Litch se snažil ukázat, že ukončení 2300 dnů záviselo na silné chronologické podpoře pro rok 26-27 n. l. jakožto konce 69. týdne a nikoliv v době, kdy došlo k ukřižování (The Vulgar Era, ST, 20. prosince 1843, str. 150-52, viz Editorial, Watch Meeting, ST, 3. ledna 1844, str. 168). Pro výzkum nemilleritských vykladačů ohledně ukončení Daniele 8:14 v roce 1847, viz Froom, PFF, IV, 404. Srov. Rev. J. L. Wilson, D. D., "Kdy má být svatyně očištěna?" ST, Jan. 31, 1844, str. 194, 195.

¹⁷ Editorial, "Chronologie", str. 123. Srov. Hotchkiss, "The 2300 Days," MC, 22. srpna 1844, str. 49; E. G. White, SG, I, 137, 138, 153.

určování rabínské počítání.¹⁸ Na základě toho, že židovský Pesach, podle rabínského počítání, byl slaven v den prvního úplného měsíce po jarní rovnodennosti a že Kristus byl ukřižován v pátek, Ferguson datoval Ukřižování do roku 33 n. l. **Avšak podle karaimského počítání byl Pesach slaven při následujícím úplňku o měsíc později, takže ani ukřižování nemohlo připadnout na pátek v roce 33 po Kristu, a to činí tento rok pro ukřižování nereálný.**¹⁹ **V tomto světle obecně došlo k akceptování názoru dr. Williama Halese,**²⁰ **irského kněze a chronologa, který jako Ukřižování stanovil rok 31 n. l. na základě historických záznamů o zatmění Slunce. Hale umístil Ukřižování doprostřed 70. týdne (Daniel 9:27), takže konec tohoto týdne vychází na podzim roku 34 po Kristu. Jeho interpretace se stala obzvláště přijatelnou, protože zapadala do důrazu na posun (z roku 1843 na rok 1844), který se tehdy odehrával.**

V zimě na přelomu let 1843-44 představil Samuel S. Snow poslední korekci.²¹ Jeho výpočty byly založeny na předpokladu, že výnos "do obnovení a vybudování Jeruzaléma" (Dan 9:25) byl vydán k druhé polovině roku 457 před

¹⁸ Editorial, "Turner," str. 149; Hale, "Strážcovo poslední varování," AH, 10. dubna 1844, str.

¹⁹ Editorial, "Uprostřed týdne," str. 133, 134. Článek uváděl, že astronomický výpočet prvního úplňku měsíce po jarní rovnodennosti nemůže být považován jakožto absolutní důkaz pro určení přesného dne židovského Pesachu, protože 14. Abib byl datován na 14. den po "objevení se" měsíce: "Změna měsíce brzy nebo pozdě v den, by znamenala rozdíl jednoho dne v čase jeho objevení se (tamtéž). Srov. Hale, "Watchman's Last Warning," str. 77; Editorial, "Židovský rok," AH, 20. března 1844, str. 52, 53.

²⁰ Hales, Nová analýza chronologie. . . , II, 1811, str. 564 (Hales, New Analysis, I, 1830, str. 98-100, III); Editorial, "Uprostřed týdne," str. 136. Hales na základě rané křesťanské tradice interpretoval toto jedinečné zatemnění Slunce jako nadpřirozenou událost (tamtéž, Hales, Nová Chronologie, III, 1830, str. 230, 231). Srov. E. G. White, SP, III, 1878, str. 163, 164.

²¹ Samuel S. Snow (1806-70) se stal ve věku 17 let křesťanem a vstoupil do kongregační církve. Poté, co zažívá období skepticismu, znovu získává svou víru prostřednictvím pečlivého studia Millerových přednášek a dalších spisů o druhém příchodu. Začal zvěstovat akutnost parusie (druhého příchodu). V roce 1843 se stal milleritským přednášejícím. Byl považován za iniciátora tzv. Hnutí Sedmého měsíce.

Kristem a ten 69. týden (Dan 9:25), podle koncepce "celého roku", skončil na podzim roku 27 po Kristu, kdy Ježíš začal svou službu jako Mesiáš.²² Dospěl k závěru, že pokud těch 69 týdnů skončilo na podzim roku 27 po Kristu, tak kdy že bychom mohli očekávat, že skončí těch 2300 dní? Odpověď je jasná. Odečtete 483 od 2300 a zbytek je 1817. Tolik mnoho let zůstalo, aby bylo naplněno na podzim roku 27 n. l. Potom k tamtomu datu připočtete těchto 1817 let a vidíme, že nás to přivede na podzim roku 1844 po Kristu.²³

Výpočty závislé na roce vzkříšení (Dan 12:11, 12) Snow také zkorigoval na rok 1844;²⁴ ačkoli však publikoval své názory před jarem 1844, nebyly široce přijímány až teprve po nějaké době po prvním zklamání.

3. První zklamání

Gregoriánský kalendářní rok 1843 uplynul bez nadějí mnoha lidí, aniž by na počátku tohoto roku byly naplněny.²⁵ Avšak jelikož Millerův rok a další židovské roky nebyly dosud ukončeny, očekávání bezprostředního Kristova návratu zůstávala značná a misijní činnost se nezpomalovala. Oznámení o konferencích byla uváděna pomocí fráze "Se svolením Boží prozřetelnosti" nebo "pokud bude čas pokračovat".²⁶ Dále bylo změněno jméno tehdejšího hlavního periodika, Znamení doby, kvůli příchodu Pána, jenž byl "ve dveřích", proto s radostí zvěstujme jeho blízkost. Jelikož tyto noviny byly v čele působení onoho „Zvěstuj Advent tak, jak jej hlásali pan Miller a jeho přátelé, my nyní

²² Dopis, Od Samuela S. Snowa k Southardovi, MC, 22. února 1844, str. 243. Srov. Hales, Nová Chronologie, I, 1830, str. 97. Šedesát devět prorockých týdnů je 483 prorockých dnů neboli 483 doslovných let. Vezmeme-li rok 457 př. n. l. jako počátek, ukončení tohoto období bylo v roce 27 po Kristu.

²³ Dopis, Od Samuela S. Snowa k Southardovi, str. 243.

²⁴ Tamtéž, Str. 243, 244. Zde on začal 1290 dní v roce 509 n. l. a ukončil je v roce 1799, což ho vedlo k závěru, že oněch 1335 dní také skončilo na podzim roku 1844 (tamtéž, str. 244). Srov. Snow, "Prorocká Chronologie," AH, 14. srpna 1844, str. 15; A. Flavell, "1290 a 1335 dní," MC, 12. října 1844, str. 123. Později ASD interpretovala Daniele 12:11 znovu s daty 508 a 1843 (viz níže, str. 169, 170).

²⁵ Editorial, "Nový rok," str. 164.

²⁶ Srov. Himes, "Druhá konference (o druhém příchodu neboli adventní) v Bostonu," ST, 24 ledna 1844, str. 190; Editorial, "Konference v New Yorku," ST, 24 ledna 1844, str. 192.

přijímáme odpovídající název "THE ADVENT HERALD and Signs of the Times." My máme "zvěstovat (angl. Herald)" příchod Ženicha skrze prorocké slovo, jak nám dává Bůh světlo a všítat si znamení doby, které ukazují, že je tato událost "na spadnutí".²⁷

Těsně před zklamáním na jaře roku 1844, redaktoři Advent Herald přijali jméno "Adventisté" jakožto vhodné jméno pro ty, kteří se účastní milleritského hnutí. Odůvodněnost pro to byla následující:

Vhodnost a společenská norma vyžadují, abychom měli jméno, které jako pravdu tlumočí světu představu o našem postoji, který je tak odlišný od našich oponentů, jak jen může být. Nemáme žádnou konkrétní námitku k tomu, abychom byli nazýváni millerité, což je aktuální jméno, kterým nás nálepkují ti, kteří mají ve zvyku používat přezdívky, když hovoří o svých susedech; ale existuje mnoho z našich lidí, kteří nevěří v několika důležitých podrobnostech tak, jak věří pan Miller. Je také jeho zvláštním přáním, že bychom se tímto pojmenováním neměli odlišovat. "Ti, kteří věří v Kristův příchod, jenž je na spadnutí" - což by vyjadřovalo tu pravou myšlenku - trvá již poměrně dlouho. Adventisté chápou, že osobní advent (neboli příchod) našeho Pána Ježíše Krista, je jak vhodný tak i správný. Jeho vhodnost je dostatečně patrná. Je to také správné, protože to rovněž označuje skutečný důvod rozdílu mezi námi a velkou skupinou našich oponentů.²⁸

Ačkoli karaitské počítání, které naznačovalo konec židovského roku na novoluní dne 17. dubna 1844, bylo upřednostňováno ve velkých milleritských periodikách,²⁹ většina věřících vzhlížela k 21. březnu 1844 jakožto datu pro

²⁷ Editorial, "Další svazek," ST, 31. ledna 1844, str. 200.

²⁸ Hale, "Adventisté," AH, 20. března 1844, str. 53. Miller prohlašoval, že jméno Adventisté má počátek u milleritů ("Konference v Albany, AH, 4. června 1845, s. 130).

²⁹ Editorial, "Židovský rok," str. 52, 53; Editorial, "Jarní rovnodennost," str. 68, Editorial, "Naše postavení," str. 93. Toto stanovisko bylo také uvedeno v jednom z nejstarších historických záznamů Sabbatních Adventistů (Bates, SAWH, s. 15). Srov. Daboll, Almanach, 1844, str. 8. 21. března 1844 bylo skoncovatelem Millerova roku na

návrat Krista. Mimo milleritské hnutí byl 21. březen dobře znám a existovalo tam "všeobecné očekávání úplného svržení celého systému Adventismu" týkající se tohoto data.³⁰ Bezprostředně poté, co datum uplynulo, Miller napsal, že "čas, jak jsem jej vypočítal, je nyní naplněn; a já každou chvíli očekávám, že spatřím Spasitele, jak sestupuje z nebe. Nevyhlížím teď nic než tuto slavnou naději."³¹ Zklamání bylo velmi reálné a bylo uznáno mnohými (včetně Millera), kteří upřímně přiznali svůj omyl. Přesto mnozí zůstali věrní bezprostřednímu očekávání Kristova návratu a tito vůdcové uměli prohlásit, že "naše víra je neochvějná a respektuje realitu těch událostí, které na nás v každém okamžiku vpadnou. A tohoto se my nikdy nemůžeme vzdát." Nejen millerité, ale i "millerité" v Anglii zažili zklamání, když druhý příchod nenastal na jaře roku 1844.

Nejrůznější důvody vysvětlují tu skutečnost, že víra mnohých zůstala silná. Za prvé, ačkoli byla většina milleritů přesvědčena o tom, že druhý příchod se odehraje v roce 1843, ohledně konkrétního data existovaly různé názory. Milleritská periodika silně varovala před určením konkrétního data; přesto však existovala tak velká svoboda projevu, že byly tištěny články, které obhajovaly konkrétní časy. Tato různorodost názorů zabránila nadměrnému spolehnutí se na definitivní časový element. Zadruhé, byly zavedeny různé časové korekce, které - i když v roce 1843 nebyly obecně akceptovány - tak zabránily příliš explicitní pozici. Mezi těmito, jak jsme viděli, byly: (1) **Diskuse o počítání podle rabínského versus karaitského způsobu a jejich vlivu na výpočet Ukřížování, což zase na druhou stranu vytvořilo určitou nejistotu ohledně platnosti konce 70 týdnů jakožto nějaké normy pro ukončení 2300 dnů;** (2) zavedení koncepce "celého roku", což vedlo k důrazu na posun z roku 1843 na rok 1844. Nakonec

bázi jarní rovnodennosti, který se v mysli mnoha lidí identifikoval jako Rabínský rok ([Litch], "RPA," s. 79). Pozdější historické práce ASD zmiňují pouze 21. března 1843 jako ono první zklamání; viz J. White, *Life*, str. 141, 154, J. N. Loughborough, *Velké druhé adventní hnutí: jeho vzestup a pokrok*, 1905, str. 150; M. Ellsworth Olsen, *Historie původu a vývoje adventistů sedmého dne*, 1925, str. 147. Batesova Autobiografie, s. 294, favorizoval 17. dubna 1844.

³⁰ [Litch], "RPA," str. 79.

³¹ Editorial, "Vzdáš to snad teď?" *AH*, 17. dubna 1844, str. 85; Editorial, "Naše pozice," str. 92; Miller, "K věřícím v druhý příchod" v *Bliss*, Miller, str. 256.

tam byla Millerova narážka a to několik týdnů před 21. březnem 1844 na možné zpoždění: "Pokud Kristus přijde, jak očekáváme, brzy budeme zpívat píseň vítězství; jestliže ne, budeme bdít, a modlit se a kázat, dokud nepřijde, neboť náš čas a všechny prorocké dny dojdou brzy naplnění."³²

C. Vyvrcholení misijní činnosti milleritů

1. "10. den sedmého měsíce."

Nedlouho po prvním zklamání, millerité našli vysvětlení, které pomohlo udržet jejich víru v blížící se Druhý příchod (Advent) prostřednictvím jejich interpretace Abakuka 2:3, který naznačoval zpoždění:

"To vidění ukazuje k době určené, svědčí o konci [prorockých období] a neklame. Vyčkávej na něj, bude-li otálet [za hranice jejich zdánlivých ukončení] ; přijde totiž jistě [až se naplní], a neopozdí se."³³

Když se po onom zklamání různí millerité vzdali svého bývalého přesvědčení, ti věrní toto zpoždění interpretovali jako prostředek pro očistění adventních věřících, aby bývali "byli schopni poznat, kdo by byl viděl velmi rád, nechat Pána přijít."³⁴ Oni nazvali období po 21. březnu 1843, dobou prodlení, "když pak Ženich prodléval - Mt. 25:5, k čemuž by mělo být přirovnáno nebeské království, až "ten zlý služebník [došlo tam ke zjevnému selhání v čase], bude ve svém srdci říkat, Můj Pán otálí se svým příchodem."³⁵ Toto období bylo také označeno jako ještě chvilinku (Žd 10:37[SKR]), brzy (Zj 11:14), "doba čekání" (Židům 2:1, 4) a "den" (Židům 10:25).³⁶

³² Miller, "Pan Miller ve Washingtonu," AH, 6. března 1844, str. 39.

³³ Editorial, "Fundamentální Principy," AH, 24. dubna 1844, str. 92. (závorky jeho.). E. G. White, SG, I, 138, 153; tamtéž., IV, 1864, str. 241, 242. Podobná logika byla použita v roce 1843 (Editorial, "Pokud vidění otálí, počkej si na něj," ST, srpen 9, 1843, s. 180).

³⁴ Editorial, "Kdo by rád spatřil Pána[?]" AH, 17. dubna 1844, str. 86.

³⁵ Editorial, "Naše pozice," str. 93. (závorky jeho).

³⁶ Himes, "The Gilmanton Feast," AH, 17. července 1844, str. 190.

Bezprostředně po onom jarním zklamání se misijní aktivita zredukovala, ale hlásání Půlnočního volání a poselství o Hodině soudu se i nadále kázaly, ale bez důrazu na konečnou dobu. Misijní hnací silou bylo nyní přimět lidi, aby žili "v nepřetržité připravenosti a neustálém očekávání příchodu Páně."³⁷

Po několika měsících vzbudilo pozornost mnoha milleritů určení času, které objasnil Snow. On vypočetl již v únoru 1844 na základě toho, že 69. týden (Dan. 9:27) skončil na podzim roku 27 n. l. to, že druhý příchod se uskuteční na podzim roku 1844.³⁸ V květnu 1844 Snow vykalkuloval konec 2300 dnů na podzim roku 1844 kvůli svému názoru, že Ukřižování nastalo v polovině 70. týdne na jaře roku 31 n. l. a 70. týden skončil na podzim roku 34 po Kristu.³⁹

Bylo to v srpnu roku 1844, kdy Snow vydal časopis, Skutečné půlnoční volání, pro specifický účel hlásání tohoto poselství. Snow se ve své interpretaci domníval, že počátek 2300 dnů a 70 týdnů musel být datován od doby "vyhlášení a vykonání (provádění)" dekretu (Dan 9:25) v Judsku a ne od doby, kdy byl dekret poprvé publikován.⁴⁰ Čas provádění (vykonání) tohoto dekretu zjistil následovně:

Z Ezdráše 7:8, 9 se dozvídáme, že Ezdráš začal stoupat [k Jeruzalému] prvního dne prvního měsíce a do Jeruzaléma dorazil v první den pátého měsíce, v 7. roce Artaxerxe 457 př. n. l. Po příchodu do Jeruzaléma jmenoval úředníky a soudce a obnovil židovské společenství pod ochranou perského krále, jelikož to byl plně oprávněn učinit skrze vyhlášku Artaxerxovu. To nutně vyžadovalo trochu času a přivádí nás to do bodu, kdy obnovení začalo mít působnost a stavba ulice a zdi byla zahájena. Sedmdesát týdnů je rozděleno na tři části: 7

³⁷ Editorial, "Naše postavení podle času. . .," ASR, květen 1844, str. 125.

³⁸ Srov. Snow, "Prorocká chronologie," str. 15. Snow začal propagovat své nové pohledy v lednu 1844 (Dopis, Od Snowa pro Southarda, MC, 27. června 1844, s. 397).

³⁹ Snow, "Drazí bratři adventní víry," MC, 2. května 1844, str. 353 [335]. Zde určil rok 31 n. l. na datování vlády Tiberia, na službu Jana Křtitele a na Kristovu službu v délce 3,5 let. Srov. Snow, "Prorocká chronologie," MC, 19. září 1844, str. 87.

⁴⁰ Snow, TMC, 22. srpna 1844, str. [2]. Pro rozsáhlé studium o významu dekretů Cýra, Daria I. a Artaxerxe pro "vydání nařízení, aby byl Jeruzalém obnoven" (Dan 9:25), viz Andrews, Příkaz k obnově a vystavění Jeruzaléma, 1865.

týdnů, 62 týdnů a 1 týden - viz Dan. 9:25. Toto spojení ukazuje, že 7 týdnů bylo přiděleno na stavbu ulice a zdi. Se stavbou proto začali na podzim 457 př. n. l.; od tohoto bodu 2300 let sahá až do podzimu roku 1844 po Kristu.⁴¹

Další způsob ověření tohoto výpočtu Snow založil na vztahu mezi datem Ukřižování a ukončením 70 týdnů. On umístil ukončení 69. týdne do doby "manifestace Mesiáše", kdy "Ježíš začal hlásat evangelium v Galileji na podzim roku 27 n. l."⁴² O tři a půl roku později, uprostřed 70. týdne (Da 9:27), "Ježíš na kříži způsobil ukončení obětního hodu i přídatné oběti tím, že nabídně sama sebe jako Beránka, bez poskvrny. **Snow přijal názor Dr. Halese , že Ukřižování nastalo na jaře roku 31 a uvedl, že to bylo potvrzeno karaitským výpočtem.**⁴³ Smlouvu z Dan. 9:27 Snow identifikoval jako "tu novou smlouvu, tj. evangelium", přičemž její potvrzení značilo, že byla zřízena "na pevném základě" během 70. týdne, kdy "platnost této smlouvy byla schválena půl týdne Kristem a druhá polovina jeho apoštoly."⁴⁴ Ukončení sedmdesátého týdne nastalo na podzim roku 34 n. l., kdy se Pavel obrátil a stal se posledním apoštolským svědkem, který potvrdil smlouvu.⁴⁵ Od konce 70. týdne dospěl k podzimu roku 1844:

Jelikož byl Ježíš Kristus ukřižován uprostřed nebo v polovině týdne a na den Pesachu, což byl čtrnáctý den prvního měsíce, z toho vyplývá, že týden začal v 7. měsíci roku 27 n. l. a skončil v sedmém měsíci roku 34 n. l. Od 7. měsíce roku 34 po Kristu, 1810 let zasahovalo do 7. měsíce roku 1844 po Kristu.⁴⁶

⁴¹ Snow, TMC, str. [2]. Srov. E. G. White, GC, str. 327, 398, 399. Pro nedávnou vědeckou studii dvou adventistů s. d., která obhajuje rok 457 př.n. l. pro cestu Ezdráše v 7. královském roce Artaxerxes, viz dílo Siegfrieda H. Horna a Lynn H. Wooda, *The Chronology of Ezra 7*, 2. vyd., Rev., 1970 .

⁴² Snow, TMC, str. [3]. Snow dodal, že sám Ježíš řekl židovskému národu, kdy období 69 týdnů skončilo skrze prohlášení: "Naplnil se čas" (Mk 1:14, 15; Mt 4:12, 17; Sk 10:37). Srov. E. G. White, GC, str. 327

⁴³ Snow, TMC, str. [3].

⁴⁴ Tamtéž.

⁴⁵ Tamtéž, str. [4]. Srov. E. G. White, GC, str. 328.

⁴⁶ Snow, TMC, str. [4].

Přestože tyto kalkulace naznačovaly období, ve kterém se odehraje Druhý příchod, přesný čas byl určen Snowem pomocí typologického argumentu, který vyložil Miller před více než rokem. Miller ukázal, že židovské svátky byly předobrazy, které měl Kristus naplnit při svém prvním a druhém adventu (příchodu). Podle Snowa ty jarní předobrazy, které byly naplněny při prvním příchodu byly: (1) předobraz Pesachu byl naplněn ve smrti Krista jakožto Pesachové oběti beránka (1Kor 5:7); (2) předobraz obětování prvních plodů žně ráno po sobotě (Lev 23:6, 7, 10, 11) byl naplněn ve vzkříšení Krista jakožto toho prvního plodu z mrtvých (1 Kor. 15:20-23); (3) předobraz Svátku týdnů (Lev 23:15, 16), který je považován za výročí Hospodinova sestoupení na horu Sinaj při vydání zákona, se naplnil při sestoupení Ducha Svatého o Letnicích.⁴⁷ Podzimní předobrazy, které bývaly dodržovány v sedmém měsíci židovského roku, však nikdy nedošly naplnění. Jediné vysvětlení pro tohle Miller našel v předpokladu, že se teprve mají naplnit při Druhém adventu. Byl to předobraz Dne smíření, Jom Kippur, který vedl Snowa k výpočtu přesného data Kristova návratu, a konstatování, že v Den smíření, neboli 10. den sedmého měsíce, velekněz vstoupil do nejsvětějšího místa svatostánku, předkládaje krev oběti před slitovnicí, po čemž v ten samý den vyšel a požehnal čekající shromáždění Izraelitů. Viz Lev. 9:7, 22, 23, 24 a Lev. 16. kap.; Žd. v. 1-6, a 9:1-12, 27, 28. A teď, důležitým bodem v tomto předobrazu je dokončení smíření při vyjití velekněze ze svatyně svatých. Nejvyšší kněz byl předobrazem Ježíše našeho Velekněze; svatyně svatých byla předobraz nebe samotného; a ono vyjití velekněze byl předobraz na druhý příchod Ježíše, který požehná svůj čekající lid. **Protože to bylo desátého dne sedmého měsíce [karaitského počítání], tak v tento den Ježíš jistě přijde, protože ani jeden bod zákona nemá selhat. Vše musí být splněno.**⁴⁸

⁴⁷ Tamtéž. O typologickém významu Mojžíšovských institucí viz [Hale], "Sedmý měsíc," str. 52, 53, 60-62; Editorial, "Hle! Ženich přichází!" AH, 9. října 1844, str. 78, 79.

⁴⁸ Snow, TMC, str. [4]. Srov. Hotchkiss, "Prorocká období," str. 38, 39; Peavey, "Sedmý měsíc," MC, 12. září 1844, str. 75; Peavey, "Ženich," str. 103, Storrs, "Vyjdi ven, abys se s Ním setkal", Bible Examiner, 24. září 1844, str. [1]; Editorial, "Ženich," str. 79; Editorial, "Předobrazy," str. 116, 117; Miller, Br. Miller a jeho dopis ohledně Sedmého měsíce, MC, 12. října 1844, str. 122; Hale, "Whiting", str. 82, 83, Editorial, "Oslovení

Bylo to poměrně obvyklé přesvědčení, že Kristus – jakožto naplnění předobrazu, ten Nejvyšší kněz - vstoupil do nejposvátnějšího místa nebeské svatyně po Svém nanebevstoupení, aby vykonával Svoji přímluvnou službu. Millerité dospěli k závěru, že po dokončení této služby Kristus z tohoto nejsvatějšího místa vyjde, aby požehnal Svému lidu, stejně jako to podle jejich exegeze (výkladu) udělal nejvyšší kněz v pozemské svatyni po dokončení své smírné služby v 10. den sedmého měsíce.⁴⁹

2. "Pravé Půlnoční volání."

Po celé měsíce vzbuzovaly výpočty Snowa jen málo pozornosti. Na táborovém setkání v Exeteru (12. – 17. srpna 1844) však jeho přesné datum Kristova návratu vyburcovalo mnoho milleritů k obrovskému nadšení a dovedlo jejich misijní úsilí na vrchol. Jejich reakce jako celek rychle vešla ve známost jako tzv. Hnutí Sedmého měsíce.⁵⁰ Přestože milleritští vůdcové rozpoznali trochu důležitosti (významu) ve Snowově pozici, ohledně obnoveného důrazu na čas byli skeptičtí a poukázali na to, že "s ohledem na ujištění od našeho Spasitele, my neznáme "den nebo hodinu", nebo jak to někteří četli, žádný člověk "ať to ani neuvádí ve známost," my bychom měli váhat, dříve než bychom se měli cítit oprávněni pokusit se samotný ten den "uvést ve známost".⁵¹ Několik týdnů před onou očekávanou událostí se však tito vedoucí představitelé připojili k Hnutí Sedmého měsíce a svolili, aby byly Snowovy názory vytištěny v hlavních milleritských periodikách a tím tak poskytli svoji plnou podporu.⁵² Po Snowově

veřejnosti," AH, 13. listopadu 1844, str. 109, 110. Svátek stánků, který začal 15. den 7. měsíce (Lv 23:34, 43), Snow interpretoval jako "předobraz Beránkovy svatební hostiny; který bude slaven v Novém Jeruzalémě, neboli stánku Božím, který má být s lidmi (TMC, str. 4).

⁴⁹ Myšlenka, že Kristus vstoupí do svatyně v naplnění se Dne smíření, byla opuštěna (Hale, "Whiting," str. 83).

⁵⁰Bliss, "Hnutí Sedmého měsíce," ASR, leden 1845, str. 267.

⁵¹Editorial, "Táborové setkání v Exeteru", AH, 21. srpna 1844, str. 20. O Litchově skepsi ohledně Snowových názorů viz "Sedmý měsíc," AH, 21. srpna 1844, str. 21; "Vysvobození - Sedmý měsíc," AH, 11. září 1844, str. 46, 47.

⁵² Editorial, "Sedmý měsíc," První vlaštovka Adventu a Půlnoční poplach [srpen? 1844], str. 7, 8. Srov. výše, str. 81.

vlivu na britské "millerity", i oni věnovali pozornost tématu 10. dne sedmého měsíce.

Toto nadšené oživení misijního podniku bylo interpretováno jako přesné naplnění podobenství o deseti pannách z Mt. 25 a bylo pojmenováno jako to Skutečné Půlnoční volání. Podle Storrs, to co dosud předcházelo, byl "jen poplach. NYNÍ JE TO TEN PRAVÝ ZVUK: Jak slavná je to hodina."⁵³ On již těch deset panen z podobenství neinterpretoval tak, že by symbolizovaly všechno lidstvo - jako to dělal Miller,⁵⁴ ale jako "ty, kteří veřejně vyznávali příchod v roce 1843."⁵⁵ Po prvním zklamání cítil, že panny vstoupily do doby prodlení, protože všechny dřímaly a spaly ohledně tématu přesného času Druhého příchodu, ale to Skutečné půlnoční volání je o půlnoci vzbudilo, aby věřící v bezprostřední Kristův návrat začali zkoumat své Bible pro ověření platnosti nového vhledu do přesného data paruzie.

Storrs poukázal na to, že toto podobenství poskytuje chronologii doby prodlení a vysvětlení pro to Skutečné Půlnoční volání Hnutí Sedmého měsíce. Tato doba meškání, tvrdil, bude trvat půl roku, protože náš Pán říká "o půlnoci", zatímco Ženich prodléval. Toto vidění bylo pro "2300 večerů a jiter," neboli dnů. "Večer" nebo noc je polovina jednoho z těch prorockých dnů, a je to tedy šest měsíců. To je celá délka doby meškání. Ten aktuální silný křik času začal zhruba v polovině července a rozšířil se velkou rychlostí a mocí a byl doprovázen projevem takového Ducha, jako jsem toho nikdy nebyl svědkem, když byl křik roku "1843". Teď to je doslova "vyjděte ven, abyste se s ním setkali."⁵⁶

⁵³ Storrs, "Vyjděte ven", str. [1]. Storrsova interpretace Mt. 25 bylo přetištěna ve významných periodikách milleritů.

⁵⁴ Viz výše, str. 40.

⁵⁵ Storrs, "Pánova chronologie," MC, 3. října 1844, str. 102.

⁵⁶ Storrs, "Vyjděte ven", str. [2]. Srov. Editorial, "The Advent Herald," AH, 30. října 1844, str. 93; J. White, Život, str. 165; E. G. White, SG, IV, 248; E. G. White, GC, str. 398, 426-28. Podle Batese, Snow podal to Pravé půlnoční volání v Bostonu cca 20. září 1844. Předtím, než to bylo prezentováno v Exeteru, tak to bylo představeno na táborovém setkání v Concordu, New Hampshire, okolo prvního srpna (SAWH, s. 30).

Takto byl ten časový element "o půlnoci" (Mt 25:6) interpretován v souvislosti s 2300 dny z Daniele 8:14 a principu roku za den. Zahájení doby prodlení, kterou on datoval na "březen nebo duben" 1844, a ukončení 10. měsíce sedmého měsíce jako nikoliv ne "dále než do 22. nebo 23. října, může to být i dřív."⁵⁷ Storrs uvedl, že to skutečné Půlnoční volání začalo "o půlnoci" uprostřed doby prodlení v "té druhé polovině července," kdy Bůh toto volání vložil do srdcí některých svých služebníků a oni z Bible viděli, že Bůh dal chronologii doby prodlení a její délku. Tam to je v 25. kapitole Matouše - "O půlnoci se ozvalo volání, HLE ŽENICH JDE, VYJDĚTE MU VSTRÍČ." Tady jsme my - teď zní poslední varování!!⁵⁸

Bylo to historizování podobenství z Mt. 25, které dalo milleritům přesvědčení, že oni naplnili životně důležitou úlohu při dovršení dějin spásy. Sebeztotožnění se - těch, kteří se účastnili Hnutí Sedmého měsíce - s pannami v tomto podobenství, to do značné míry vysvětluje, proč bezprostřední Kristův příchod neparalyzoval jejich misijní činnost. V podobenství byly spící panny probuzeny hlásáním půlnočního volání ohledně Ženichova příchodu. Pro ty, kdo kázali ono Skutečné Půlnoční volání, tohle naznačovalo, že oni se svým poselstvím o definitivním čase příchodu Ženicha, měli zodpovědnost za probuzení spících panen. Bylo to zvláště toto sebe-porozumění toho, že byli účastníky v prorockém hnutí, které přeměnilo jejich horlivé eschatologické

⁵⁷ Storrs, "Vyjděte ven", str. [2]. Pro objasnění nejistoty ohledně přesného datování 10-tého dne 7. měsíce v gregoriánském kalendáři, Hale publikoval datum 22. října 1844 jakožto židovský Den smíření podle karaimského počítání ("Sedmý měsíc," s. 60). Přestože redaktor časopisu Midnight Cry navrhl 23. října 1844 (Editorial, "Židovský rok," s. 117), toto periodikum také publikovalo články podporující datum 22. října pro parusii. Byl tam také návrh, že ta událost by se mohla uskutečnit mezi 22. a 24. říjnem (Editorial, "Čas v Jeruzalému," MC, 19. října 1844, str. 132). V posledním čísle periodika před onou očekávanou událostí bylo favorizováno datum 22. října (Himes, "Znepokojení ve stánku," MC, 19. října 1844, str. 136). Vzhledem k okolnostem způsobeným změnami měsíce a dozráváním sklizně, pomocí nichž byl karaitský rok určován, tak někdy mohlo dojít k tomu, že karaitský a rabínský rok začínali tím samým novoluním (novměsícem). To vyústilo v názor, že dokonce existuje možnost, že 7. měsíc mohl začít novoluním v září 1844 (Peavey, "Sedmý měsíc," s. 75). Srov. Editorial, "Sedmý měsíc," AH, 11. září 1844, str. 45.

⁵⁸ Storrs, "Vyjděte ven", str. [2].

očekávání na horlivé misijní nadšení. Storrs tak mohl oznámit, že poslední varování během září 1844 postupovalo "rychlostí blesku."⁵⁹ Pokud jde o jeho účinky na věřící, on prohlásil: **Tam, kde se toto volání zmocňuje srdce, farmáři opouštějí své hospodářství - přitom ponechávají své plodiny trčet na polích - aby vyšli ven a troubili na poplach - a zámečníci, aby vyšli ze svých dílen. Je tam velký pláč se slzami a takové zasvěcení všech k Bohu, jakého jsem nebyl nikdy svědkem. V této pravdě existuje taková důvěra, jaká nebyla ve stejné míře pociťována v tom předchozím volání; a je tam pláč nebo tající sláva, které podávají veškeré výjimečné porozumění těm, kteří to cítí.**⁶⁰

Během této doby byly dokonce obětovány i "tabákové a šňupací krabičky a dýmky", přičemž jejich používání bylo považováno za "jalový a hříšný zvyk", který tělu neprospívá ale ani neoslavuje Boha.⁶¹

Nevypadá to, že oni by si představovali celosvětové hlásání toho Skutečného Půlnočního volání (čas byl příliš krátký), ale mnozí z nich se snažili ostatní co nejvíce varovat. Hlavním úderem a účelem této poslední varovné misie, podle Storrs, bylo probudit spící panny - neboli ty, kteří v roce 1843 věřili adventnímu poselství.⁶² Co se týče spásy člověka, obecný pocit mezi účastníky hnutí Sedmého měsíce se zdá být takový, že ti, kteří milovali Krista a jeho zjevení se, tak ti, že tuto skutečnost prokážou tím, že přijmou poselství o bezprostředním osobním návratu Krista a oddělí se od padlého Babylonu dřív, než se dveře doby milosti uzavrou a osud lidských životů bude navždy určen.

⁵⁹ Storrs, "Chronologie Páně," s. 102.

⁶⁰ Storrs, "Vyjděte ven", str. [2].

⁶¹ Bates, SLG, 1849, str. 67.

⁶² Storrs, "Vyjděte ven", str. [1].

3. Druhé neboli velké zklamání

Krátce před onou očekávanou událostí se téměř všichni millerité podíleli na hlásání Skutečného Půlnočního volání z hnutí Sedmého měsíce a bylo konstatováno, že "tento čas byl téměř všeobecně přijat všemi adventisty."⁶³

Miller předpokládal, že zkušební doba pro lidstvo skončí několik dní před 22. říjnem když prohlásil, "jsem silný v kramflecích v mém názoru, že to další datum [13. října] bude posledním dnem Páně, kdy budou mít hříšníci k dispozici dobu milosti a během následujících deseti či patnácti dnů, uvidí Toho, kterého nenáviděli a Jímž pohrdli."⁶⁴ 16. října redaktoři Advent Herald vyjádřili následující názory:

Nyní máme pocit, že jsme dospěli k té nejdůležitější a nejdůležitější krizi; a ze světla, které máme, jsme umlčeni do usvědčení, že desátý den sedmého měsíce musí zahájit ono slavné zjevení se mocného Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. Proto se domníváme, že nyní je naše dílo dokončeno a že vše, co musíme udělat je vyjít ven, abychom se setkali se Ženichem, a společně nazdobit naše lampy... Máme pocit, že naše spory jsou u konce, že bitva byla vybojována a naše válčení skončilo. A nyní se chceme pokořit pod mocnou Boží ruku, abychom při jeho příchodu mohli být přijati.⁶⁵

Když uběhlo úterý 22. října, millerité zažili velmi velké zklamání, jež mohlo být nejlépe popsáno těmi, kteří je sami zažili. Hiram Edson, millerita s metodistickou historií, řekl: Naše očekávání byla položena vysoko, a tak jsme vyhlíželi svého přicházejícího Pána, až dokud hodiny neodbily půlnoc. Ten den však uplynul a naše zklamání se stalo jistotou. Naše nejtoužebnější naděje a očekávání byly spáleny a na nás zapůsobil takový duch slzí a pláče, jakého jsem nikdy předtím nezažil. Zdálo se, že ztráta všech pozemských přátel proti tomu nebyla nic. Plakali jsme a ronili jsme slzy až do svítání. Přemítal jsem ve svém vlastním srdci a říkal si: "Moje adventní zkušenost byla ta nejbohatší a nejjasnější ze všech mých křesťanských zkušeností. Kdyby se tohle ukázalo jako fiasko, za co by stál ten zbytek mé křesťanské zkušenosti? Ukázala se Bible jako

⁶³ Editorial, "Setkání ve svatostánku," AH, 16. října 1844, str. 88.

⁶⁴ Miller, "Sedmý měsíc," str. 122. Srov. Bates, SAWH, str. 40, 41.

⁶⁵ Editorial, "Pro naše čtenáře," AH, 16. října 1844, str. 88.

krach? Cožpak neexistuje žádný Bůh, žádné nebe, žádné zlaté domovské město, žádný ráj? Není tohle všechno nic než vychytrale vymyšlená bajka? Copak neexistuje žádná realita k naší nejtoužebnější naději a očekávání těchto věcí? Jestliže byly všechny naše toužebné naděje ztraceny, takto jsme měli něco, nad čím truchlit a plakat.⁶⁶

Někteří millerité se zřekli svých přesvědčení a navrátili se do svých bývalých církví nebo křesťanskou víru zcela zamítli. Mnozí z těch, kteří se od těchto církví oddělili, však zůstávali věrní a čekali na Kristův návrat, který by mohl nastat kdykoli. Nyní byla většina jejich pozornosti zaměřena na vzájemné povzbuzování a hledání znamení, jež by naznačovala inauguraci Druhého příchodu.

D. Shrnutí

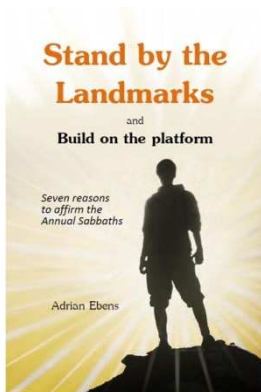
Během období let 1843-44 došlo k posunu v milleritské ekleziologii (nauka o církvi). Koncept Babylonu byl teologicky formulován ve vztahu jak k římskokatolické církvi, tak i k protestantským církvím. Odmítnutí hlásání Půlnočního volání, poselství o Hodině soudu a rychle se rozvíjející protimilleritské cítění (sentiment) mezi protestanty, to vše vedlo k závěru, že nejen že se jejich církve staly součástí Babylonu, ale že pád Babylonu byl přítomnou realitou. Tohle přidalo novou dimenzi k misijnímu prohlášení milleritů: výzvu k Božímu lidu, aby se oddělil od Babylonu.

Během tohoto krizového období byly učiněny nejrůznější pokusy o odhalení přesného data pro Kristův návrat a byly použity různé systémy datování při určování jak hranic roku 1843, tak specifického času v průběhu toho roku, kdy měl nastat Druhý advent. Během tamtoho roku bylo učiněno několik stanovení času. Neúspěch ve stanovení času nezmenšil naděje a misijní horlivost většiny milleritů, protože byli přesvědčeni o tom, že druhý příchod se musí uskutečnit v roce 1843. Každý neúspěch je přiblížil k paruzii, což znamenalo, že na to další časové určení se mohlo vzhlížet s větším očekáváním než na to předchozí. Toto očekávání bylo přeneseno do aktivní misie, která varovala ostatní před

⁶⁶ Edson, MS (neúplně), Zkušenosti v adventním hnutí, n. d., s. 8, 9. Srov. J. White, Život, str. 180-82

nadcházejícími událostmi, protože millerité si uvědomili svou odpovědnost za záchranu lidstva. Tudíž proto tato stanovení času hrála důležitou roli v misijní činnosti. Když nakonec závěr roku 1843 uplynul, aniž by se Kristus objevil, millerité prožili všeobecné zklamání. Pro některé to znamenalo, že jejich evangelizace se zpomalila. **Další úpravy časových výpočtů a studium očišťování svatyně ve světle typologických důsledků starozákonního Dne smíření pro Kristovu velekněžskou službu vedly k tomu nejdůležitějšímu časurčujícímu hnutí - hnutí Sedmého měsíce - které předpovědělo, že Druhý příchod se má uskutečnit 22. října 1844, v desátý den sedmého měsíce roku podle Karaimských Židů. Toto hnutí, které přineslo velké oživení misijního nadšení, bylo pojmenováno jako to Skutečné Půlnoční volání a interpretováno jako naplnění podobenství o deseti pannách.** Povzbuzeni přesvědčivými argumenty, millerité vyšli v posledním pokusu hlásat své varovné poselství. Když se Kristus v předpověděném čase nevrátil, druhé neboli velké zklamání se stalo skutečností.

Knihy příbuzné s tímto tématem jsou dostupné na
maranathamedia.cz

Stůj podél mezníků a na této základně stavěj

Hnutí Adventistů mělo základ na textu Janova Zjevení 14:12, jakožto textu sestaveného těmi, kteří dodržují Boží přikázání a drží se víry Ježíšovy. Z tohoto základu odhaluje tato brožura spojení s pochopením Kristovy spravedlnosti, která se projevuje v poslušnosti všem Božím přikázáním.

A co Svátky?

Brožurka *A co Svátky?* zodpovídá spoustu otázek, jako jsou například:

Máme Boží ustanovení dodržovat i dnes?

Co je obsahem Božích ustanovení?

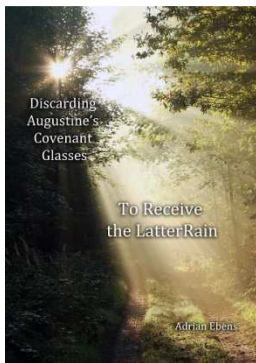
Obsahují svátky (slavnosti) morální principy?

Musíme Boží ustanovení dodržovat, abychom byli spaseni?

Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy

Skrze ono nejvzácnější poselství z roku 1888 zjistíte, jak systémy Smluv vyvinuté Augustinem pomohly vyzkratovat přijetí pozdního deště.

Hnutí Sedmého měsíce, Půlnoční volání a Karaitský kalendář.

Ani jedno náboženské hnutí od doby apoštolů nebylo tak oproštěno od lidských nedokonalostí a satanových nástrah jako hnutí z podzimu roku 1844. Ještě po mnoha letech cítili všichni, kdo se ho účastnili a kdo stáli plně na straně pravdy, blahodárný vliv tohoto díla a mohli svědčit, že pocházelo od Boha. (Velký spor věků, stránka 402).

Zatímco jsem se u rodinného oltáře modlila, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: "Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!" Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. **Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl. Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali.** Když měli své oči upřeny na Pána Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je do města, tehdy byli bezpečni (Rané spisy, strana 14).